

ΕΙΜΙ ΕΝΓΚΕΛ

ΤΟ
ΒΙΒΛΙΟ
ΤΗΣ

ΑΝΙΒΙ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: THE BOOK OF IVY
Από τις Εκδόσεις Entangled, ΗΠΑ 2014
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Το βιβλίο της Άιβι**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Amy Engel
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Κατερίνα Καπνίση
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κυριακή Κάσση
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Alexandra Shostak
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχατά

© Amy Engel 2014
Published by arrangement with Entangled Publishing LLC
through RightsMix LLC.
All rights reserved.

© Φωτογραφιών εξωφύλλου: www.shutterstock.com
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2016

Πρώτη έκδοση: Μάιος 2016

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-1146-0
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-1147-7

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΕΪΜΙ ΕΝΓΚΕΛ

ΤΟ
ΒΙΒΛΙΟ

ΤΗΣ

ΑΙΒΙ

*Μετάφραση:
Κατερίνα Καπνίση*

Το βιβλίο αυτό είναι μυθοπλασία. Ονόματα, πρόσωπα, τοποθεσίες και γεγονότα είναι γεννήματα της φαντασίας της συγγραφέως ή χρησιμοποιούνται με φανταστικό τρόπο. Οποιαδήποτε ομοιότητα με πραγματικά γεγονότα και πρόσωπα είναι συμπτωματική.

Για τον πατέρα μου, που πάντα πίστευε

1

ΚΑΜΙΑ ΠΛΕΟΝ ΔΕ ΦΟΡΑ λευκό νυφικό. Το λευκό ύφασμα είναι πολύ δύσκολο να βρεθεί, και το κόστος και η δυσκολία να εξασφαλίσει κάποιος αρκετό για μερικές δεκάδες φορέματα, ή και περισσότερα, είναι υπερβολικά μεγάλα. Ούτε καν μια μέρα όπως η σημερινή, όπου ο γιος του ηγέτη μας θα είναι ένας από τους γαμπρούς. Ούτε καν αυτός δεν είναι αρκετά ιδιαίτερος για να του επιτραπεί να παντρευτεί μια κοπέλα ντυμένη στα λευκά.

«Στάσου ακίνητη», λέει η αδελφή μου από πίσω μου. Οι αρθρώσεις της είναι παγωμένες πάνω στη σπονδυλική στήλη μου, καθώς προσπαθεί να κλείσει το φερμουάρ στην πλάτη του ανοιχτού μπλε φορέματος. Ράφτηκε για την ημέρα του γάμου που εκείνη ποτέ δεν έζησε και δεν ταιριάζει αρκετά στον ψηλότερο σκελετό μου. «Ορίστε». Τραβάει το φερμουάρ ακόμα λίγο. «Γύρνα».

Γυρίζω αργά, ενώ τακτοποιώ με τα χέρια το απαλό υλικό. Δεν είμαι συνηθισμένη στα φουστάνια. Δε μου αρέσει το πόσο γυμνή νιώθω από κάτω, ενώ ήδη λαχταρώ ένα παντελόνι και μια ανάσα που να μην περιορίζεται από ένα υπερβολικά στενό μπούστο. Σαν να διαβάξει τη σκέψη μου, η Κάλι χαμηλώ-

νει το βλέμμα της. «Έχεις μεγαλύτερο μπούστο από εμένα», λέει χαζογελώντας. «Αλλά αμφιβάλω αν θα παραπονεθεί».

«Σκάσε», λέω, αλλά δεν υπάρχει δύναμη πίσω από τη λέξη. Δεν πίστευα ότι θα είχα τόσο τρακ. Δεν είναι ότι αυτή η μέρα είναι μια έκπληξη για μένα. Ήξερα όλη μου τη ζωή ότι θα έφτανε· πέρασα κάθε λεπτό των τελευταίων δύο χρόνων προετοιμάζοντας τον εαυτό μου. Αλλά τώρα που έφτασε, δεν μπορώ να σταματήσω το τρέμουλο στα δάχτυλά μου ή το ανακάτεμα στο στομάχι. Δεν ξέρω αν μπορώ να το κάνω, αλλά επίσης ξέρω ότι δεν έχω επιλογή.

Η Κάλι απλώνει το χέρι της και στερεώνει μια μοναχική τούφα πίσω από το αυτί μου. «Θα είσαι μια χαρά», λέει με φωνή σταθερή και ήρεμη. «Εντάξει; Ξέρεις τι να κάνεις».

«Ναι», απαντώ γέροντας το κεφάλι προς τα πίσω. Τα λόγια της με κάνουν να νιώθω πιο δυνατή. Ωστόσο, δε χρειάζομαι ντάντεμα.

Με κοιτάζει για πολλή ώρα, ενώ το στόμα της είναι μια τεντωμένη γραμμή. Άραγε είναι θυμωμένη που παίρνω τη θέση η οποία θα έπρεπε είναι δική της ή χαίρεται που την εγκαταλείπει, που απαλλάσσεται από το βάρος τού να είσαι η κόρη που φορτώνεται τόση ελπίδα πάνω της;

«Κορίτσια». Η φωνή του πατέρα μου πλημμυρίζει τη σκάλα. «Ήρθε η ώρα».

«Πήγαινε», λέω στην Κάλι. «Θα κατεβώ αμέσως». Χρειάζομαι ένα τελευταίο λεπτό ησυχίας, μια τελευταία ευκαιρία να κοιτάξω γύρω μου το δωμάτιο, που δε θα είναι ποτέ ξανά δικό μου. Η Κάλι αφήνει την πόρτα μισάνοιχτη όταν φεύγει και ακούω την ανυπόμονη φωνή του πατέρα μου από κάτω και την Κάλι να μουρμουρίζει κάτι καθησυχάζοντάς τον.

Πάνω στο κρεβάτι μου είναι μια πολυχρησιμοποιημένη

βαλίτσα, με σπασμένα ροδάκια εδώ και καιρό, αναγκάζοντάς με να την κουβαλάω. Τη σηκώνω από το στρώμα, κάνω έναν μικρό γύρο, γνωρίζοντας ότι ποτέ πια δε θα κοιμηθώ σε αυτό το στενό κρεβάτι, ποτέ δε θα βουρτσίσω τα μαλλιά μου μπροστά στον καθρέφτη πάνω από την τουαλέτα μου, ποτέ δε θα ακούσω τον ήχο της βροχής που χτυπά πάνω στο τζάμι του παραθύρου μου καθώς αποκοιμιέμαι. Κλείνω τα μάτια μου μπροστά σε μια ξαφνική επίθεση δακρύων και παίρνω βαθιά ανάσα. Όταν τα ανοίγω, είναι στεγνά. Βγαίνω από το δωμάτιό μου και δεν κοιτάζω πίσω.

Οι γάμοι γίνονται το δεύτερο Σάββατο του Μαΐου. Κάποιες χρονιές ρίχνει βροχή και μαζί της αναδίδεται η αμυδρή, αφιά μυρωδιά καμένου, ακόμα και ύστερα από τόσα χρόνια. Αλλά σήμερα ξημέρωσε καθαρός ουρανός, με ένα φωτεινό, έντονο μπλε και αραιά σύννεφα, που ταξιδεύουν με το απαλό αεράκι. Είναι όμορφη μέρα να είσαι νύφη, αλλά τα μόνα πράγματα στα οποία μπορώ να συγκεντρωθώ είναι το σφυροκόπημα της καρδιάς μου και η γραμμή του ιδρώτα που σχηματίζεται ανάμεσα στις ωμοπλάτες μου καθώς περπατάμε προς το δημαρχείο.

Ο πατέρας μου και η Κάλι βρίσκονται στο πλάι μου, σχεδόν σαν να με μαντρώνουν για να μη βγω από την πορεία μου. Δεν μπαίνω στον κόπο να τους πω ότι δεν πάω πουθενά. Το ταλαντευόμενο χέρι του πατέρα μου αρπάζει το δικό μου και πλέκει τα δάχτυλά του με τα δικά μου. Έχει να κρατήσει το χέρι μου από τότε που ήμουν μικρή, και η χειρονομία με σοκάρει τόσο, που παραπατάω· η πίεση του χε-

ριού του με ισορροπεί την τελευταία στιγμή. Είμαι ευγνώμων για το άγγιγμά του, παρόλο που είναι κάτι που δεν κάνει συχνά ή εύκολα· δε συνηθίζει να προσφέρει παρηγοριά. Όταν η μοίρα σου είναι προκαθορισμένη, δεν ωφελεί πολύ να σε παραχαϊδεύουν. Η δουλειά του ήταν να με κάνει δυνατή και μου αρέσει να σκέφτομαι ότι το κατάφερε. Αλλά πάλι, ίσως αυτή να είναι απλώς μια απατηλή σκέψη.

«Είμαστε περήφανοι για σένα», λέει. Πιέζει την παλάμη μου μια φορά, δυνατά, σχεδόν σε σημείο που πονάω, και προχωράμε. «Μπορείς να το κάνεις».

«Το ξέρω», απαντώ με μάτια που κοιτάζουν ευθεία. Η ασβεστολιθική πρόσοψη του δημαρχείου απέχει τώρα λιγότερο από ένα τετράγωνο. Υπάρχουν αρκετά κορίτσια που ανεβαίνουν τα σκαλιά με τους γονείς τους. Πρέπει να είναι αγχωμένα, να αγωνιούν να μάθουν αν θα καταλήξουν σήμερα σύζυγοι ή αν θα επιστρέψουν στο σπίτι και θα γλιστρήσουν μέσα στα δικά τους σεντόνια ξανά. Η αγωνία μου είναι διαφορετική. Ξέρω πού θα κοιμηθώ απόψε – και δεν είναι στο κρεβάτι μου.

Καθώς φτάνουμε στο πεζοδρόμιο μπροστά από το δημαρχείο, ο κόσμος αρχίζει να γυρίζει, χαμογελώντας στον πατέρα μου, προσπαθώντας να του σφίξει το χέρι, να τον χτυπήσει ελαφρά στην πλάτη. Μερικές γυναίκες μου χαμογελούν καθησυχαστικά, καθώς μου λένε πόσο όμορφη είμαι.

«Χαμογέλα», ψιθυρίζει η Κάλι στο αυτί μου. «Σταμάτα να τους αγριοκοιτάξεις».

«Αν είναι τόσο εύκολο, γιατί δεν το κάνεις εσύ;» συρίζω με τη σειρά μου, αλλά κάνω ό,τι λέει και φοράω ένα χαμόγελο στο πρόσωπό μου.

«Θα το είχα κάνει, θυμάσαι;» λέει. «Αλλά δε μου δόθηκε

η ευκαιρία. Τώρα, λοιπόν, πρέπει να το κάνεις εσύ για μένα».

Ώστε ζηλεύει τελικά: είναι θυμωμένη που της έκλειψαν το πατρογονικό δικαίωμα. Περιμένω τα μάτια της να είναι παγωμένα, αλλά, όταν γυρίζω το κεφάλι, με κοιτάζει με τρυφερότητα που σπάνια βλέπω σε εκείνη.

Είναι η θηλυκή εκδοχή του πατέρα μας, με τα σοκολατιά μάτια του και τα σκούρα καστανά μαλλιά. Πάντα ήθελα να τους μοιάζω αντί να είμαι εκείνη που ξεχωρίζει με τα όχι αρκετά ξανθά, όχι αρκετά καστανά μαλλιά και τα γκρι μάτια, και τα δύο δώρα από την εδώ και καιρό νεκρή μητέρα μου. Αλλά όσο λίγο και αν μοιάζουμε, όταν κοιτάξα την Κάλι ήταν σαν να κοιτάζω μια αγριότερη, πιο πειθαρχημένη εκδοχή του εαυτού μου. Κοιτάζοντάς τη, θυμάμαι ποια περιμένουν όλοι να γίνω.

Ακολουθούμε τη μακριά σειρά από νύφες προς το δημαρχείο. Όλες γύρω μου είναι κοπέλες με ανοιχτόχρωμα φορέματα, μερικές κρατούν μικρά μπουκέτα, και άλλες είναι με άδεια χέρια, σαν τα δικά μου. Μας οδηγούν στην κύρια στρογγυλή αίθουσα, όπου μια εξέδρα έχει στηθεί στην άκρη. Υπάρχει μια σκούρα κουρτίνα απέναντι, στο πίσω μέρος, και ξέρω ότι, ακόμα και τώρα, τα αγόρια συγκεντρώνονται πίσω της, σχηματίζοντας σειρά πριν αποκαλυφθούν, για να ανακαλύψουν ποιες πρόκειται να παντρευτούν.

Οι υποψήφιοι νύφες κάθονται στις πρώτες λίγες σειρές από καρέκλες, και οι οικογένειες, και των αγοριών και των κοριτσιών, είναι καθισμένες πίσω τους. Ο πρόεδρος Λάτιμερ και η σύζυγός του, ωστόσο, κάθονται πάνω στην εξέδρα, όπως κάθε χρόνο. Ακόμα και με γιο πίσω από την κουρτίνα, η θέση τους δεν αλλάζει. Ο πατέρας μου ζουπάει το χέρι μου ακόμα μία φορά πριν απομακρυνθεί. Η Κάλι αφήνει ένα γρήγορο,

στεγνό φιλί στο μάγουλό μου. «Καλή τύχη», μου κάνει. Αν η μητέρα μου ζούσε, ίσως να με αγκάλιαζε, ίσως να μου έδινε κάποιες τελευταίες συμβουλές, που θα μπορούσα να χρησιμοποιήσω, αντί για μια κοινότοπη ευχή.

Γλιστράω σε μια άδεια θέση στην μπροστινή σειρά, αποφεύγοντας οπτική επαφή με τον πρόεδρο Λάτιμερ και τις κοπέλες στο πλάι μου. Κρατάω το βλέμμα μου ευθεία, εστιάζοντας σε ένα ελαφρύ σκίσιμο στη σκούρα κουρτίνα της εξέδρας, μέχρι που η κοπέλα δίπλα μου σπρώχνει κάτι μέσα στην παλάμη μου. «Ορίστε», λέει. «Πάρε ένα και μοίρασέ τα».

Κάνω ό,τι λέει, δίνοντας τη στοιβα με το πρόγραμμα στην κοπέλα στα αριστερά μου. Είναι το ίδιο πρόγραμμα που μοιράζουν κάθε χρόνο. Μόνο το χρώμα του χαρτιού και τα ονόματα μέσα αλλάζουν. Ούτε καν αξίζει τον κόπο· είμαι σίγουρη ότι όλοι το έχουμε απομνημονεύσει. Αυτή τη χρονιά το πρόγραμμα έχει ένα ξεπλυμένο ροζ χρώμα, οι λέξεις ΓΑΜΗΛΙΑ ΤΕΛΕΤΗ μπροστά είναι γραμμένες με καμπυλωτά, σχεδόν μουτζουρωμένα γράμματα. Οι πρώτες δύο σελίδες είναι η ιστορία του «έθνους» μας. Προσωπικά, νομίζω ότι είναι γελοίο να αναφέρεσαι σε μια πόλη με λιγότερους από δέκα χιλιάδες κατοίκους ως έθνος, αλλά ποτέ κανείς δε ρώτησε τη γνώμη μου.

Η ιστορία περιλαμβάνει ομιλία για τον πόλεμο που οδήγησε τον κόσμο στο τέλος, για τις πλημμύρες και τις ξηρασίες που ακολούθησαν, για τις ασθένειες που σχεδόν μας αποτελείωσαν. Αλλά, φυσικά, εμείς αναγεννηθήκαμε από τις στάχτες μας· επιζώντες, κουρελιασμένοι και αποκαμωμένοι από τον πόλεμο, που κατόρθωσαν να βρουν ο ένας τον άλλο σε ένα απέραντο άγονο τοπίο και έχτισαν ένα σημείο

για να ξεκινήσουν εκ νέου. Μπλα, μπλα, μπλα. Η αναγέννησή μας, ωστόσο, δεν ήρθε χωρίς σύγκρουση και περισσότερους θανάτους, καθώς δύο πλευρές πάλεψαν για να καθορίσουν πώς το μικρό έθνος μας θα προχωρούσε. Η πλευρά των νικητών, η πλευρά με αρχηγό τον πατέρα του προέδρου Λάτιμερ, κυριάρχησε. Αλλά η ηττημένη πλευρά, ο παππούς μου, Σάμιουελ Γουέσφελ, και οι οπαδοί του καλωσορίστηκαν στους κόλπους του νικητή, τους υποσχέθηκαν συγχώρεση και τους πρόσφεραν άφεση αμαρτιών.

Πρέπει να αντισταθώ στην παρόρμηση να βγάλω πνιχτούς ήχους καθώς διαβάζω.

Και γι' αυτό έχουμε τη γαμήλια μέρα. Αυτοί που ήρθαν από την ηττημένη πλευρά προσφέρουν τις δεκαεξάχρονες κόρες τους στους γιους των νικητών. Είναι και μια δεύτερη γαμήλια μέρα τον Νοέμβριο, όπου οι γιοι της ηττημένης πλευράς παντρεύονται τις κόρες της νικήτριας πλευράς. Αλλά αυτή η γαμήλια μέρα είναι πιο μελαγχολική· οι πολυτιμότερες κόρες του έθνους αναγκάζονται να παντρευτούν παρακατιανά αγόρια κάτω από τον σκοτεινό χειμωνιάτικο ουρανό.

Η θεωρία πίσω από την εφαρμογή των κανονισμένων γάμων έχει δύο πτυχές. Υπάρχει ένας πρακτικός λόγος: οι άνθρωποι δε ζουν όσο ζούσαν πριν από τον πόλεμο. Και το να γεννιούνται υγιείς απόγονοι είναι πολύ πιο δύσκολο ζήτημα από ό,τι στο παρελθόν. Είναι σημαντικό να τεκνοποιήσουμε· όσο νωρίτερα τόσο το καλύτερο. Ο άλλος λόγος είναι περισσότερο πραγματιστικός. Ο πατέρας του προέδρου Λάτιμερ ήταν αρκετά εξυπνος να γνωρίζει ότι η ειρήνη διαρκεί μόνο όταν στη δυστυχημένη πλευρά έχει απομείνει κάτι που μπορεί να χάσει. Δίνοντας τις κόρες μας ως νύφες στην πλευρά του, ο πρόεδρος εξασφάλιζε ότι θα σκεφτόμασταν

καλά μια πιθανή εξέγερση. Είναι άλλο πράγμα να σκοτώνεις τον εχθρό σου και τελείως διαφορετικό όταν αυτός ο εχθρός έχει το πρόσωπο της κόρης σου, όταν ο άντρας που καθαρίζεις είναι ο εγγονός σου. Η τακτική έχει λειτουργήσει μέχρι τώρα. Έχουμε ειρήνη εδώ και δύο γενιές.

Κάνει ζέστη στη στρογγυλή αίθουσα, ακόμα και με τις πόρτες ανοιχτές και τους δροσερούς ασβεστολιθικούς τοίχους. Μια μικρή σταγόνα ιδρώτα τρέχει πίσω στον αυχένα μου και τη σκουπίζω, ενώ παράλληλα σπρώχνω τα μαλλιά μου πάλι πάνω. Η Κάλι έκανε ό,τι μπορούσε να τα πιάσει κότσο, αλλά οι τρίχες μου είναι χοντρές και ατίθασες και δε νομίζω ότι συνεργάστηκαν όπως θα ήθελε. Η κοπέλα στα δεξιά μου μου χαμογελά. «Είναι ωραία», λέει. «Όμορφα».

«Σ' ευχαριστώ», απαντώ. Έχει ένα στέμμα από λυπημένα κίτρινα τριαντάφυλλα στα κόκκινα μαλλιά της· τα πέταλα ήδη μαραίνονται από τη ζέστη.

«Είναι η δεύτερη χρονιά μου», ψιθυρίζει η κοπέλα. «Η τελευταία μου ευκαιρία».

Αν δεν ταιριάζεις με κανέναν στα δεκαέξι σου, σε βάζουν πάλι πίσω στους υποψήφιους για την επόμενη χρονιά. Αυτό, επίσης, συμβαίνει τις χρονιές που δεν υπάρχουν αρκετά κορίτσια για να ταιριάξουν με όλα τα διαθέσιμα αγόρια ή αντίστροφα, για να δώσουν σε όλους την καλύτερη ευκαιρία να βρουν το ταίρι τους. Αν ύστερα από δύο προσπάθειες δε σου έχουν βρει ταίρι, τότε είσαι ελεύθερος να παντρευτείς κάποια της επιλογής σου που επίσης δεν έχει επιλεγεί ποτέ. Ή, αν είσαι γυναίκα, μπορείς να κάνεις αίτηση για δουλειά ως νοσοκόμα ή δασκάλα. Οι άντρες, παντρεμένοι και ανύπαντροι, εργάζονται. Μόλις οι γυναίκες παντρευτούν, είναι αυτονόητο ότι θα μείνουν στο σπίτι και θα κάνουν παι-

διά, οπότε οι παραδοσιακές «γυναικείες» δουλειές γεμίζουν από όσες δε βρίσκουν ταίρι.

«Καλή τύχη», κάνω στην κοπέλα, αν και προσωπικά δε νομίζω ότι το να μη βρεις ταίρι θα ήταν τόσο απαίσιο πεπρωμένο. Αλλά ξέρω ότι δεν είναι αυτό το πεπρωμένο μου. Το όνομά μου έχει μπει σε φάκελο από τότε που αφαιρέθηκε της Κάλι. Δεν υπάρχει σασπένς για μένα. Οι άλλες κοπέλες εδώ σήμερα έχουν το προνόμιο των τεστ προσωπικότητας και των ατελειώτων συνεντεύξεων ώστε να υπάρχει τουλάχιστον η πιθανότητα συμβατότητας με τους νέους συζύγους τους. Σ' εμένα, αυτό που μετράει είναι το επώνυμό μου.

«Ευχαριστώ», λέει η κοπέλα. «Ξέρω ποια είσαι. Ο μπαμπάς μου μου έδειξε τον μπαμπά σου πριν».

Δεν απαντώ. Στρέφω το βλέμμα μου στην εξέδρα, όπου η κουρτίνα αρχίζει να κυματίζει. Παίρνω μια βαθιά ανάσα από τη μύτη και την αφήνω αργά από το στόμα.

Ένας άντρας πλησιάζει στο πόντιουμ από την πλευρά της εξέδρας. Μοιάζει νευρικός, κοιτάζοντας μια το κοινό, μια τον πρόεδρο Λάτιμερ και πίσω ξανά. «Κυρίες και κύριοι», φωνάζει. Η φωνή του σπάει με την τελευταία συλλαβή και ακούγονται λίγα γέλια στην αίθουσα. Καθαρίζει τον λαιμό του και προσπαθεί ξανά. «Κυρίες και κύριοι, βρισκόμαστε εδώ σήμερα για να γιορτάσουμε τους γάμους των υποψήφιων νεαρών γαμπρών από το Ίστρογκλεν και των αξιολάτρευτων δεσποινίδων από το Γουέστοσαϊντ. Η ένωση τους αντιπροσωπεύει το καλύτερο που έχει να προσφέρει το μικρό έθνος μας και συμβολίζει την ειρήνη για την οποία παλέψαμε και πετύχαμε μαζί». Δεν είναι πάντα ο ίδιος άντρας, αλλά είναι πάντα ο ίδιος λόγος, τόσο λυπηρός και γελοίος, που διχάζομαι ανάμεσα σε γέλιο και δάκρυα.

Η κοκκινομάλλα κοπέλα δίπλα μου σφίγγει τις παλάμες της τόσο δυνατά, που οι αρθρώσεις της έχουν γίνει λευκές, ενώ το πόδι της χτυπά νευρικά το πάτωμα. Ο άντρας στο πότιουμ κάνει νόημα σε κάποιον από κάτω, που δεν μπορώ να δω, και η κουρτίνα αρχίζει αργά να ανοίγει από τη μια πλευρά. Τρίζει πάνω στο μεταλλικό κοντάρι, ένα μακρόσυρτο, οξύ σκούξιμο, που με ανατριχιάζει. Τα πρώτα αγόρια που αποκαλύπτονται κινούνται νευρικά, βάζοντας και βγάζοντας τα χέρια από τις τσέπες ενώ ταλαντεύονται στις φτέρνες τους. Ένα μικρόσωμο, μαυρομάλλικο αγόρι, που μοιάζει περισσότερο για δώδεκα παρά για δεκαέξι, βασιανίζεται από νευρικό γέλιο και κρύβει το πιγούνι του μέσα στο στήθος του, ενώ οι ώμοι του ανασηκώνονται. Χαίρομαι τουλάχιστον που αυτός δε θα είναι δικός μου.

Έβαλαν αυτόν που θα γίνει δικός μου ακριβώς στη μέση, τόσο ψηλότερος από τα άλλα αγόρια, ώστε είναι λες και σκορπίζονται από πάνω του όπως το νερό από έναν βράχο. Δε μοιάζει με αγόρι σε σύγκριση με εκείνους, που είναι λογικό, δεδομένης της ηλικίας του. Στα δεκαοκτώ, είναι δύο χρόνια μεγαλύτερος από όλους, αλλά δεν οφείλεται μόνο στην ηλικία του. Δεν είμαι πεπεισμένη ότι υπήρξε ποτέ παιδί. Υπάρχει μια σοβαρότητα πάνω του που κανείς από τους υπόλοιπους δε διαθέτει. Δεν κινείται νευρικά. Δεν μπορώ να τον φανταστώ να χαχανίζει. Η ματιά του είναι σταθερή –ψύχραιμη, απαθής και ανεπαίσθητα εύθυμη– σε κάποιο σημείο μακριά. Δεν κάνει πολλά, παρά μου ρίχνει ματιές.

Έπρεπε να στέκεται εδώ πριν από δύο χρόνια. Αρχικά προοριζόταν για την Κάλι. Αλλά την προηγούμενη της τελετής μάς ενημέρωσαν ότι εκείνος δε θα συμμετείχε, δε θα παντρευόταν μέχρι να γίνει δεκαοκτώ, και ότι εγώ θα

ήμουν εκείνη που θα στεκόταν δίπλα του εκείνη τη μέρα, όχι η αδελφή μου. Τέτοια καπρίτσια ικανοποιούνται, υποθέτω, όταν είσαι γιος του προέδρου. Ως βραβείο παρηγοριάς δόθηκε στην Κάλι το δικαίωμα αφαίρεσης του ονόματός της ως υποψήφιας νύφης από τη γαμήλια τελετή. Μια επιλογή που αποδέχτηκε και που εύχομαι να ήταν δική μου.

«Ω Θεέ μου», η κοκκινομάλλα ξεστομίζει κοιτάζοντάς με. «Είσαι τόσο τυχερή!»

Ξέρω ότι το εννοεί και προσπαθώ να της χαμογελάσω, αλλά τα χείλη μου δε θέλουν να συνεργαστούν. Ο άντρας στο πόντιουμ παραδίδει τη σκυτάλη στη σύζυγο του προέδρου, την κυρία Έριν Λάτιμερ. Έχει καστανοκόκκινα μαλλιά και πληθωρικές καμπύλες, κάνοντας τα αντρικά βλέμματα να την ακολουθούν όπου πηγαίνει. Αλλά η φωνή της είναι οξεία, ψυχρή θα έλεγα. Μου θυμίζει την πρώτη δαγκωνιά σε ξινό πράσινο μήλο.

«Όπως όλοι ξέρετε», λέει, «θα διαβάσω το όνομα ενός αγοριού, που θα κάνει ένα βήμα μπροστά. Μετά θα ανοίξω τον φάκελο και θα διαβάσω το όνομα της κοπέλας που θα γίνει σύζυγός του». Κοιτάζει κάτω προς εμάς. «Παρακαλώ, ελάτε πάνω στην εξέδρα όταν ακούσετε το όνομά σας. Αν μέχρι το τέλος δεν το έχετε ακούσει, σημαίνει απλώς ότι η επιτροπή αποφάσισε ότι δεν είσαστε κατάλληλο ταίρι για κανένα από τα αγόρια αυτή τη χρονιά». Μας χαμογελά ψυχρά. «Δεν υπάρχει λόγος ντροπής», λέει, «φυσικά». Αλλά είναι ντροπιαστικό να μη σε διαλέξουν όλοι το γνωρίζουν. Κανείς δεν το λέει ποτέ, αλλά πάντα φταίει η κοπέλα αν δεν την ταιριάξουν με κάποιον. Πάντα στην κοπέλα βρίσκουν ότι κάτι λείπει, ποτέ το αντίστροφο.

Το πρώτο όνομα που φωνάζουν είναι Λουκ Άλεν. Είναι

ξανθός με φακίδες στη μύτη του, σαν καστανή ζάχαρη. Τα μάτια του ανοίγουν διάπλατα για μια στιγμή, καθώς η κυρία Λάτιμερ σκίζει τον φάκελο με το όνομά του γραμμένο στην μπροστινή πλευρά και τραβά έξω την κρεμ καρτέλα. «Έμιλι Θορν», φωνάζει. Ακούγονται ψίθυροι πίσω μου, ενθουσιασμένα μουρμουρητά και γυρίζω το κεφάλι. Μια μικροκαμωμένη κοπέλα με μαλλιά στο χρώμα της καραμέλας βουτύρου γλιστρά δίπλα από τα γόνατα των κοριτσιών που κάθονται στη σειρά της. Παραπατά λίγο στα σκαλιά καθώς ανεβαίνει στην εξέδρα και ο Λουκ τρέχει μπροστά για να πιάσει το χέρι της. Μερικές κοπέλες πίσω μου αναστενάζουν σαν να επρόκειτο για τη σπουδαιότερη ρομαντική χειρονομία που έχουν δει ποτέ και εγώ επιθυμώ να κρατήσω τα μάτια μου ακίνητα στην κόγχη τους. Ο Λουκ και η Έμιλι στέκονται αδέξια, ρίχνοντας ο ένας στον άλλο λοξές ματιές, μέχρι που παραμερίζονται στην άκρη της εξέδρας για να ανακοινωθεί το επόμενο ζευγάρι.

Μου φαίνεται λες και έχουν περάσει ώρες μέχρι να τελειώσει η παχιά στοίβα από φακέλους. Και ακόμα υπάρχουν πολλές κοπέλες που έχουν μείνει καθισμένες, ανάμεσά τους και η κοπέλα δίπλα μου. Δάκρυα κυλούν στα μάγουλά της καθώς η κυρία Λάτιμερ κρατάει τον τελευταίο φάκελο. Θέλω να της πω να χαίρεται, να είναι ευτυχοσμένη που μπορεί να πάει πίσω στο σπίτι της απόψε και να ανακαλύψει τι θέλει να κάνει με τη ζωή της εκτός από το να είναι νύφη. Αλλά ξέρω ότι τα λόγια μου θα είναι ανεπαρκής παρηγοριά. Γιατί αυτό που θα θυμούνται όλοι γι' αυτή την κοπέλα είναι ότι γύρισε στο σπίτι ανύπαντρη, ότι τελικά δεν επιλέχθηκε.

Η κυρία Λάτιμερ κοιτάζει πάνω από τον ώμο της τον σύζυγό της και ο πρόεδρος σηκώνεται και πλησιάζει το πό-

ντιουμ. Είναι ψηλός άντρας. Είναι εύκολο να καταλάβεις από πού πήρε το ύψος ο γιος του. Τα σκούρα μαλλιά του έχουν αραιές πρόωρες γκρι τρίχες στους κροτάφους, ενώ στο έντονο πιγούνι του σχηματίζεται ένα λακκάκι. Τα ανοιχτά μπλε μάτια του εξετάζουν το πλήθος και σταματούν πάνω μου. Ένα ρίγος ανεβαίνει προς τα πάνω στη σπονδυλική στήλη μου, αλλά δε στρέφω το βλέμμα αλλού.

«Σήμερα είναι ιδιαίτερη μέρα», λέει. «Περισσότερο ιδιαίτερη από ό,τι συνήθως. Χρόνια πριν, μετά τον πόλεμο, υπήρχε διαφωνία για το πώς θα έπρεπε να προχωρήσουμε σε ανοικοδόμηση. Τελικά, οι δύο πλευρές κατάφεραν να συμφωνήσουν».

Βρίσκω ενδιαφέρον το πώς παρουσιάζει μια μάχη ως διαφωνία, ένα εξαναγκασμένο χέρι ως συμφωνία. Ήταν πάντα επιδέξιος στο να διαστρεβλώνει τις λέξεις για να ταιριάζουν στις ιστορίες που μας αφηγείται.

«Όπως όλοι ξέρετε, ήταν ο πατέρας μου, ο Αλεξάντερ Λάτιμερ, ο ηγέτης της ομάδας που τελικά ανέλαβε την εξουσία. Και ήταν ο Σάμιουελ Γουέστφαλ που του αντιτάχθηκε, αλλά που με τον καιρό έφτασε να συμφωνεί με το όραμα του πατέρα μου για το μέλλον».

Αυτό είναι ψέμα. Ο παππούς μου ποτέ δε συμφώνησε με το όραμα του Λάτιμερ για το Γουέστφαλ. Ήθελε δημοκρατία, για να μπορούν οι άνθρωποι να ψηφίζουν και να έχουν λόγο στην ίδια τους τη ζωή. Επί χρόνια είχε καταφέρει να κρατήσει ζωντανή μια ολοένα και αυξανόμενη ομάδα επιζώντων, που μετακινούνταν διαρκώς, μέχρι που βρήκαν αυτό το μέρος και εγκαταστάθηκαν. Μετά, του τα πήρε όλα ο Αλεξάντερ Λάτιμερ, που ήθελε μια δυναστεία για τον ίδιο και τους απογόνους του.

Δεν τολμώ να γυρίσω το κεφάλι μου για να εντοπίσω τον πατέρα μου ή την Κάλι μέσα στο πλήθος. Είναι εκπαιδευμένοι, ύστερα από όλα αυτά τα χρόνια, να κρύβουν τα συναισθήματά τους, αλλά εγώ θα μπορέσω να διαβάσω την οργή στα μάτια τους και δεν μπορώ να την αφήσω να φανεί στα δικά μου.

«Και σήμερα, για πρώτη φορά, έχουμε έναν γάμο ανάμεσα σε έναν Λάτιμερ και μια Γουέσφραλ», ανακοινώνει ο πρόεδρος Λάτιμερ χαμογελώντας. Μου φαίνεται αληθινός και μπορεί να είναι. Αλλά, επίσης, γνωρίζω τι σημαίνει αυτός ο γάμος για εκείνον. Είναι άλλος ένας τρόπος να παγιώσει την εξουσία του, και αυτός είναι ο πραγματικός λόγος για τον οποίο είναι τόσο ευτυχημένος. Μετά τον πατέρα μου, δε θα υπάρξει άλλος Γουέσφραλ. Δεν αρκεί στον πρόεδρο Λάτιμερ το ότι η γενιά Γουέσφραλ στέρεψε – πρέπει να κάνει και τα παιδιά μου Λάτιμερ.

«Μέχρι τώρα, καμία από τις οικογένειές μας δεν ήταν πολύ καλή στο να γεννάει κορίτσια», συνεχίζει ο πρόεδρος Λάτιμερ. Ακούγεται γέλιο από το πλήθος, αλλά δεν μπορώ να πείσω τον εαυτό μου να συμμετάσχει, παρόλο που ξέρω ότι θα έπρεπε. Όταν τα γελάκια καταλαγιαίνουν, ο πρόεδρος Λάτιμερ κρατάει τον φάκελο για να τον δουν όλοι. «Ο γιος του προέδρου και η κόρη του ιδρυτή», φωνάζει.

Φυσικά, δεν ήταν ο πατέρας μου ο ιδρυτής. Ήταν ο πατέρας του που ίδρυσε αυτή την πόλη και μετά τη σφετερίστηκε ο Αλεξάντερ Λάτιμερ και οι οπαδοί του. Αλλά καθιερώθηκε νωρίς ότι ο απόγονος του γνήσιου ιδρυτή θα συνέχιζε τον τίτλο του ιδρυτή, ακριβώς όπως ο απόγονος του Αλεξάντερ Λάτιμερ ονομάζεται πρόεδρος. Είναι ένας τίτλος δίχως ουσία. Ο ιδρυτής δεν έχει λόγο στο πώς διοικείται το έθνος.

Είναι μόνο ένα επίσημο διακοσμητικό πρόσωπο, που επιδεικνύεται για να αποδεικνύουν πόσο ειρηνικοί είμαστε. Πόσο καλά λειτουργεί το κυβερνητικό σύστημά μας. Ο τίτλος του ιδρυτή είναι σαν να δίνεις ένα όμορφα τυλιγμένο δώρο, αλλά κενό μέσα. Ελπίζουν ότι θα μας αποσπάσουν την προσοχή από το λαμπερό περιτύλιγμα και δε θα προσέξουμε ότι το κουτί είναι άδειο.

«Μπίσοπ Λάτιμερ», φωνάζει ο πρόεδρος με καθαρή, βροντερή φωνή. Ο ήχος του φακέλου, το χαρτί που σκίζεται ακούγεται στ' αυτιά μου τόσο δυνατά όσο ένα ουρλιαχτό. Νιώθω εκατοντάδες μάτια πάνω μου και κρατάω το κεφάλι ψηλά. Ο πρόεδρος Λάτιμερ τραβά το χαρτί έξω με μια επιδεικτική κίνηση και χαμογελά προς το μέρος μου. Σχηματίζει με τα χείλη το όνομά μου, *Αιβι Γουέσφελ*, αλλά δεν μπορώ να τον ακούσω πάνω από το κουδούνισμα των αυτιών μου και το σφυροκόπημα της καρδιάς μου.

Παίρνω μια τελευταία βαθιά εισπνοή, προσπαθώντας να γεμίσω με κουράγιο τα πνευμόνια μου. Προσπαθώντας να συνθλίψω τον θυμό που βουίζει μέσα στις φλέβες μου σαν δηλητήριο. Σηκώνομαι, με πόδια πιο σταθερά από ό,τι πίστευα. Τα τακούνια μου κάνουν θόρυβο πάνω στα πλακάκια καθώς προχωρώ προς τα σκαλιά. Πίσω μου το πλήθος χειροκροτεί και φωνάζει, λίγα ασεβή σφυρίγματα διακόπτουν το χάος. Καθώς κινώ για τα σκαλιά, ο πρόεδρος Λάτιμερ απλώνει το χέρι του προς τα κάτω και παίρνει τον αγκώνα μου.

«Αιβι», λέει. «Είμαστε χαρούμενοι που μπαίνεις στην οικογένειά μας». Τα μάτια του είναι ζεστά. Νιώθω ότι με προσδίδουν. Θα έπρεπε να είναι παγωμένα και αδιάφορα, για να ταιριάζουν με όλα τα άλλα πάνω του.

«Σας ευχαριστώ», απαντώ με σταθερή φωνή που δεν ακούγεται σαν τη δική μου. «Κι εγώ χαίρομαι».

Όταν φτάνω στην εξέδρα, τα άλλα ζευγάρια μαζεύονται ακόμα πιο κοντά στην άκρη ώστε να μπορέσω να προχωρήσω προς το κέντρο, όπου ο Μπίσοπ Λάτιμερ με περιμένει. Δε στρέφω αλλού τη ματιά μου, αλλά εστιάζω στο ακλόνητο βλέμμα του. Είναι πιο ψηλός απ' ό,τι νόμιζα, αλλά είμαι κι εγώ ψηλή, και για μια φορά το ύψος μου είναι ευλογία. Δε θα ήθελα αυτό το αγόρι να με επισκιάζει. Νιώθω ήδη αρκετά αδύναμη.

Έχει σκούρα μαλλιά, όπως ο πατέρας του. Αν και από κοντά, μπορώ να διακρίνω πιο ανοιχτές ανταύγειες ανάμεσα στις καφετιές τρίχες, σαν έχει περάσει πολύ χρόνο στην ύπαιθρο, στον ήλιο. Είναι λογικό αν λάβω υπόψη τις φήμες που έχω ακούσει για εκείνον όλα αυτά τα χρόνια: ότι προτιμά να είναι έξω παρά στο σπίτι, ότι ο πατέρας του πρέπει να τον πιέσει για να παρακολουθήσει συνεδριάσεις του συμβουλίου και ότι πιο συχνά είναι για ράφτινγκ στο ποτάμι παρά στο δημαρχείο.

Τα μάτια του είναι ανοιχτά πράσινα και με περιεργάζονται με μια ένταση που κάνει το στομάχι μου να συσπάται. Το βλέμμα του δεν είναι ούτε εχθρικό ούτε φιλικό, αλλά με εξετάζει σαν να είμαι πρόβλημα για το οποίο πρέπει να βρει λύση. Δεν έρχεται προς το μέρος μου, αλλά όταν είμαι αρκετά κοντά για να απλώσω το χέρι μου, όπως με έχουν εκπαιδέψει να κάνω, το παίρνει μέσα στο δικό του. Τα δάχτυλά του είναι ζεστά και δυνατά όταν κλείνουν πάνω από τα δικά μου. Ζουλάει την παλάμη μου για λίγο, πράγμα που ξαφνιάζει την ανάσα μέσα στον λαιμό μου. Προσπαθούσε να είναι ευγενικός; Να με καθησυχάσει; Δεν ξέρω, διότι,

όταν τον κοιτάζω, τα μάτια του είναι πάνω στον ιερέα που περιμένει στα παρασκήνια.

«Ας ξεκινήσουμε», λέει ο πρόεδρος Λάτιμερ. Όλοι στην εξέδρα αλλάζουν θέση και στέκονται απέναντι από τη μέλλουσα σύζυγό τους, ενώ ο Μπίσοπ και εγώ είμαστε στο κέντρο, απ' όπου όλοι μπορούν να μας δουν. Ο Μπίσοπ παίρνει το χέρι μου στο δικό του και οι παλάμες μας είναι ενωμένες στο μικρό κενό ανάμεσά μας.

Θέλω να φωνάξω ότι αυτό είναι λάθος. Ότι δεν ξέρω αυτό το αγόρι απέναντί μου. Ότι δεν έκανα ποτέ ούτε μια συζήτηση μαζί του σε όλη μου τη ζωή. Δεν ξέρει ότι το αγαπημένο μου χρώμα είναι το μοβ ή ότι μου λείπει η μητέρα που δε θυμάμαι ή ότι είμαι τρομοκρατημένη. Ρίχνω μια πανικόβλητη ματιά στο κοινό, αλλά βλέπω μόνο χαμογελαστά πρόσωπα να αντανακλώνται πίσω σ' εμένα. Με κάποιον τρόπο, αυτό το κάνει χειρότερο, η ευκολία με την οποία όλοι δέχονται αυτή τη φάρσα. Το ότι κανείς δε φωνάζει ή δεν προσπαθεί να σταματήσει το παιδί του από το να παντρευτεί έναν άγνωστο.

Η συμμόρφωσή μας είναι το ισχυρότερο όπλο που έχει ο πρόεδρος Λάτιμερ στο οπλοστάσιό του.

Και, στο κάτω κάτω, είμαι το ίδιο κακή όπως οι υπόλοιποι. Ανοίγω το στόμα μου όταν όλοι οι άλλοι το ανοίγουν, επαναλαμβάνω τις λέξεις που δεν μπορώ καν να ακούσω πάνω από δεκάδες δυνατώτερες φωνές γύρω μου. Λέω στον εαυτό μου ότι τίποτε από όλα αυτά δεν έχει σημασία. Πρέπει να τα βγάλω πέρα με αυτό το στάδιο και έτσι κάνω. Γλιστρώ την απλή χρυσή βέρα, που ανήκε στον πατέρα μου, στο δάχτυλο του Μπίσοπ και εκείνος κάνει το ίδιο στο δικό μου δάχτυλο. Το δαχτυλίδι είναι ξένο πάνω στο δέρμα μου,

στενό και περιοριστικό, αν και το μέγεθος είναι το σωστό.

Όταν ο ιερέας μάς ονομάζει συζύγους, ο Μπίσοπ δεν προσπαθεί να με φιλήσει, ούτε καν στο μάγουλο, και είμαι ευγνώμων γι' αυτό. Δε νομίζω να το είχα αντέξει αν με είχε φιλήσει. Θα ήταν σαν κάποιος στον δρόμο να με αρπάζει και να κολλάει το στόμα του στο δικό μου. Μια προσβολή, καμία τρυφερότητα. Αλλά γύρω μας ζευγάρια αγκαλιάζονται και χαίρονται και οι περισσότεροι από αυτούς δεν έχουν πρόβλημα να φιληθούν σαν να ήξεραν ο ένας τον άλλο για πολύ περισσότερο από μία ώρα. Άραγε θα είναι αυτές οι κοπέλες ευτυχισμένες σε λίγους μήνες όταν η κοιλιά τους θα είναι βαριά με ένα μωρό και όταν συνειδητοποιήσουν ότι είναι υποχρεωμένες για πάντα να κοιμούνται δίπλα σε ένα αγόρι που γνωρίζουν ελάχιστα;

Για εκείνες αυτή η τελετή αφορά τη διατήρηση της ειρήνης, την τιμή της παράδοσης που έχει συμβάλει στη σταθερότητα της κοινωνίας περισσότερο από δύο γενιές. Αλλά σε αντίθεση με αυτές, εγώ γνωρίζω πόσο εύθραυστη είναι αυτή η ειρήνη, πώς κρέμεται από μερικές μόνο λεπτές κλωστές, που ακόμα και τώρα ψαλιδίζονται. Είμαι διαφορετική από όλες αυτές τις κοπέλες που με περιβάλλουν επειδή ο γάμος με τον Μπίσοπ Λάτιμερ δεν εκπληρώνει το πεπρωμένο μου. Η αποστολή μου δεν είναι να τον κάνω ευτυχισμένο και να γεννήσω τα παιδιά του και να είμαι η σύζυγός του.

Η αποστολή μου είναι να τον σκοτώσω.

2

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΤΕΛΕΤΗ ΟΛΟΙ περπατούν στη σειρά προς το υπόγειο του δημαρχείου, όπου μακριά τραπέζια έχουν στηθεί δίπλα στους τοίχους και φλιτζάνια με λαμπερό ροζ παντς είναι παραταγμένα δίπλα σε μία τεράστια γαμήλια τούρτα. Θα υπάρξει αρκετή μόνο για τις νύφες και τους γαμπρούς ώστε να φάνε μια δυο μπουκιές, αλλά και μόνο η σκέψη του γλυκού γλάσου που κολλάει στα δόντια μού φέρνει ναυτία.

Οι γονείς του Μπίσοπ μας χαιρετούν αμέσως μόλις μπαίνουμε. Ο πατέρας του με τραβά να με αγκαλιάσει και με φιλά στο μάγουλο. Προσπαθώ να μην αποτραβηχτώ, αλλά το χαμόγελο είναι σφιχτό στο πρόσωπό μου. Η μητέρα του δεν είναι εκδηλωτική. Αφήνει το χέρι της για λίγο στο μπράτσο μου και μετά το παίρνει απότομα· περισσότερο μια ιδέα παρά άγγιγμα καθαυτό. «Να είσαι καλή μαζί του», μου λέει και δε χρειάζεται να προσπαθήσω για να ακούσω την προειδοποίηση στη φωνή της.

«Μαμά», λέει ο Μπίσοπ. Της ρίχνει ένα έντονο βλέμμα, που προσποιούμαι ότι δεν το βλέπω. Βάζει την παλάμη του στην πλάτη μου, οδηγώντας με μακριά από τους γονείς του.

«Πού είναι η οικογένειά σου;» ρωτά ενώ γέρνει το κεφάλι προς τα κάτω για να μπορέσω να τον ακούσω μες στη φασαρία των ευτυχών συγχαρητηρίων γύρω μας. Είναι οι πρώτες λέξεις που μου είπε πέρα από τους όρκους, που στην πραγματικότητα δε μετρούν, παρόλο που σε έναν διαφορετικό κόσμο θα είχαν μεγαλύτερη σημασία.

Δείχνω στο βάθος του δωματίου, όπου ο πατέρας μου στέκεται άβολα και η Κάλι στηρίζεται πάνω στον τοίχο δίπλα του.

«Πάμε να πούμε ένα γεια», με παροτρύνει ο Μπίσοπ και τον κοιτάζω ξαφνιασμένη. Οι οικογένειές μας προσποιούνται ότι τα πάνε καλά, χαμογελούμε ψεύτικα και δίνουμε τα χέρια, αλλά στο μεταξύ βράζουμε μέσα μας. Ωστόσο, ακούγεται χαλαρός και τα μάτια του φαίνονται ειλικρινή. Είναι καλός ηθοποιός. Θα πρέπει να είμαι προσεκτική μαζί του – περισσότερο από ό,τι περίμενα.

Η Κάλι απομακρύνεται από τον τοίχο καθώς πλησιάζουμε, παίρνοντας θέση δίπλα στον πατέρα μου με ένα φωτεινό χαμόγελο στο πρόσωπο. Ο πατέρας μου χαμογελά κι αυτός, αλλά το χαμόγελό του είναι πιο συγκρατημένο και δε φαίνεται καν στο βάθος των ματιών του.

«Μπαμπά», λέω, «γνωρίζετε ο ένας τον άλλον νομίζω». Δεν αντέχω να συστήσω τον Μπίσοπ επίσημα, να τον αποκαλέσω σύζυγό μου. «Από εδώ ο πατέρας μου, Τζάστιν Γουέστφαλ».

Δίνουν τα χέρια. «Χαίρομαι που σας βλέπω ξανά, κύριε», λέει ο Μπίσοπ. «Έχει περάσει καιρός». Κοιτάζει σταθερά τον πατέρα μου στα μάτια. Δε βλεφαρίζει. Ο πατέρας μου δεν τρομοκρατεί τον Μπίσοπ, όπως συνήθως κάνει στους περισσότερους.

«Κι εγώ, Μπίσοπ», λέει ο μπαμπάς μου χτυπώντας τον στον ώμο με το χέρι. «Και από εδώ η μεγαλύτερη κόρη μου, η Κάλι».

«Είμαι σίγουρη ότι ξέρει ποια είμαι, μπαμπά», λέει η Κάλι γελώντας. Κοιτάζει τον Μπίσοπ κάτω από τις σκοτεινές βλεφαρίδες της. «Εγώ είμαι αυτή που παραλίγο να παντρευτείς δύο χρόνια πριν».

Δεν είμαι σίγουρη τι ακριβώς κάνει, αν τον φλερτάρει ή απλώς προσπαθεί να του υπενθυμίσει το γεγονός ότι η αρχική υποχρέωσή του ήταν απέναντί της. Αυτό που ξέρω είναι ότι ήθελε να είναι εκείνη που θα του έπαιρνε τη ζωή και τώρα της έχουν κλέψει την ευκαιρία. Ακόμα ένα πράγμα για το οποίο δε θα τον συγχωρήσει ποτέ. Ρίχνω μια ματιά στο πάτωμα, ελπίζοντας ότι εκείνος δεν μπορεί να νιώσει την αναστάτωση που στροβιλίζεται γύρω μας, τόσο δυνατή, που σχεδόν μπορώ να τη γευτώ στη γλώσσα μου.

Αλλά το μόνο που λέει είναι: «Θυμάμαι». Το χαμόγελό του αποκαλύπτει ίσια, λευκά δόντια. Το χαμόγελο ενός μελλοντικού προέδρου. «Αλλά είναι ωραία που συναντιόμαστε και επίσημα».

Κάνουμε τον γύρο του δωματίου, δεχόμενοι συγχαρητήρια από φίλους και αγνώστους. Παρακολουθώ τις άλλες νύφες, οι περισσότερες από αυτές έχουν μάτια που λάμπουν και πλατύ χαμόγελο. Δεν απομακρύνονται ποτέ από τους νέους συζύγους τους, υπερήφανες να επιδεικνύουν και να επιδεικνύονται. Άραγε, ανησυχούν για το τι ακολουθεί; Για απόψε και για όλες τις επόμενες νύχτες, τις ατελείωτες ώρες που πρέπει να γεμίσουν παρέα με αυτά τα αγόρια που δεν τα γνωρίζουν; Τα παιδιά της αρχικής ομάδας του παππού μου πηγαίνουν σχολείο στην απέναντι πλευρά της πόλης,

στο Γουέστσαϊντ. Η συναναστροφή δεν απαγορεύεται, αλλά δεν ενθαρρύνεται. Οι ενήλικοι συνεχώς επιβλέπουν όσους είναι κάτω από δεκαέξι, απλώς για να βεβαιωθούν ότι δεν ερωτεύονται ή δεν ξεκινούν ειδύλλια, που θα κάνουν πιο δύσκολους τους κανονισμένους γάμους. Δεν αμφιβάλλω ότι η πλειοψηφία αυτών των κοριτσιών δεν είχε δει ποτέ τους συζύγους τους μέχρι σήμερα. Πώς μπορούν να χαμογελούν τόσο πλατιά; Πώς μπορούν να είναι τόσο πεπεισμένες για την ίδια τους την ευτυχία;

«Είσαι έτοιμη να φύγουμε;» με ρωτά ο Μπίσοπ. «Δε νομίζω ότι μπορώ να αντέξω άλλη μία χειραγία».

Είμαι έτοιμη όσο ποτέ. Ένα κομμάτι μου εύχεται να μπορούσα να τον σκοτώσω εδώ και τώρα. Να αρπάξω το μαχαίρι από το τραπέζι με την τούρτα και να παρακάμψω όλα τα ενδιάμεσα βήματα, να ηηδήξω απευθείας στο τελικό αποτέλεσμα. «Ναι», αποκρίνομαι. «Θέλω να πω αντίο στην οικογένειά μου».

Ο Μπίσοπ γνέφει καταφατικά και ανασαίνω με ανακούφιση όταν δε με ακολουθεί. Θέλω να πω αντίο μόνη μου.

«Λοιπόν», λέω, όταν είμαι δίπλα στον πατέρα μου και στην Κάλι ξανά. «Αυτό ήταν».

«Μπορείς να το κάνεις», με ενθαρρύνει η Κάλι. Το χέρι της αρπάζει το δικό μου και πιέζει μέχρι που τα κόκαλά μου τρίβονται μεταξύ τους. «Είναι εμφανίσιμος. Φαίνεται αρκετά καλός». Ο κυνικός τόνος στη φωνή της αντικρούει τα λόγια της. «Απλώς βγάλε τα πέρα. Βγάλε τα πέρα απόψε, και αύριο θα είναι πιο εύκολο. Σ' το υπόσχομαι».

Μα πώς μπορεί να μου το υπόσχεται αυτό; Δεν είναι εκείνη που πρέπει να πάει σε ένα άγνωστο σπίτι με ένα άγνωστο αγόρι και να τον αφήσει να...

Ο πατέρας μου με κοιτάζει στα μάτια. «Να θυμάσαι το σχέδιο», λέει με φωνή σχεδόν σαν ψίθυρο. «Και να θυμάσαι ότι σε αγαπώ».

Μπορώ να μετρήσω στα δάχτυλα του ενός χεριού τις φορές που μου το έχει πει αυτό. Δεν αμφισβητώ την αγάπη του, αλλά ένα πικρό, θυμωμένο κομμάτι μου, που προσπαθώ σκληρά να απωθήσω, εξετάζει με τι είναι συνδεδεμένη αυτή η αγάπη – με την υπακοή μου, την αφοσίωσή μου, την επιτυχία μου; Θα εξακολουθεί να με αγαπάει αν αποτύχω;

Γνέφω καταφατικά με χείλη πιεσμένα, επειδή δεν είμαι σίγουρη για το τι θα βγει αν ανοίξω το στόμα μου.

Εγώ και ο Μπίσοπ είμαστε από τα πρώτα ζευγάρια που φεύγουν, και μερικά μεγαλύτερα αγόρια στο πλήθος σφυρίζουν καθώς ανεβαίνουμε τα σκαλιά από το υπόγειο.

«Φεύγετε τόσο νωρίς;»

«Δεν μπορείς να περιμένεις, ε, Μπίσοπ;»

«Κάποιος βιάζεται να δει τι υπάρχει κάτω από αυτό το φουστάνι».

Τα μάγουλά μου καίνε στο άκουσμα των προτάσεων αυτών. Θα ήθελα να κατεβώ πάλι τα σκαλιά και να τους χαστουκίσω όλους. Να χαστουκίσω και τον Μπίσοπ, απλώς και μόνο επειδή αποτελεί μέρος όλου αυτού. Παραπατώ και ο Μπίσοπ τρέχει και με σταθεροποιεί, βάζοντας το χέρι του στο μπράτσο μου. «Αγνόησέ τους», λέει με ενοχλημένο τόνο. «Είναι ηλίθιοι».

Μπορεί να είναι ηλίθιοι, αλλά δε φαντάζομαι ότι κάνουν λάθος. Είναι ένα δεκαοχτάχρονο αγόρι και αυτή είναι η νύ-

χτα του γάμου του. Δε νομίζω ότι με πηγαίνει στο σπίτι για να παίξουμε ντάμα. Η καρδιά μου χτυπά δυνατά στο στήθος μου, σαν να πρόκειται να ανοίξει τούνελ προς τα έξω, ακριβώς μέσα από τα πλευρά μου. Εύχομαι για εκατομμυριοστή φορά να στεκόταν η Κάλι εδώ, στη θέση μου.

Αφού του δείχνω τη βαλίτσα μου, ο Μπίσοπ την παίρνει από τη σειρά που έχει δημιουργηθεί έξω από τις πόρτες του δημαρχείου. «Αυτή είναι μόνο;» ρωτά. «Μόνο μία;»

«Ναι», απαντώ. «Δεν έχουμε τόσο πολλά στη δική μου πλευρά της πόλης», δεν αντιστέκομαι να προσθέσω, παρόλο που η Κάλι μου έχει πει αμέτρητες φορές να μην του πηγαίνω κόντρα. Πρέπει να καταπολεμήσω τη φυσική προδιάθεσή μου να τον προκαλώ.

Αλλά δε φαίνεται θυμωμένος, ούτε καν έκπληκτος με τα λόγια μου, απλώς με ακολουθεί κατεβαίνοντας τα σκαλιά και κρατώντας τη βαλίτσα με το ένα χέρι, λες και δεν έχει βάρος. «Ξέρεις ότι ήταν ο παππούς σου που ήθελε να μείνουν οι δύο πλευρές διαχωρισμένες, σωστά;» ρωτά με απαλή φωνή.

Η Κάλι μου είπε ότι δεν υπάρχει λόγος να προσποιούμαι ότι οι οικογένειές μας αγαπιούνται, ότι θα το καταλάβαινε αμέσως. Αλλά πρέπει να κρύψω το πραγματικό βάθος του μίσους μας. Είναι σαν να περπατάς σε τεντωμένο σκοινί χωρίς δίχτυ· κάθε βήμα κι ένα τεράστιο ρίσκο. «Αρχικά, ναι», λέω τελικά. «Αλλά αυτό ήταν μόνο ένα προσωρινό σχέδιο, ένας τρόπος να καταλαγιάσουν τα πράγματα ανάμεσα στις δύο πλευρές. Ποτέ δεν ήθελε να συνεχιστεί για τόσο πολύ».

Κάθε χρόνο ο πατέρας μου προσεγγίζει τον πρόεδρο Λάτιμερ και προτείνει ότι είναι ώρα να σταματήσουν οι κανονισμένοι γάμοι και να αναμειχθούν οι δύο πλευρές της πόλης. Παραμένει μετριοπαθής – δε ζητά δημοκρατική δια-

κυβέρνηση, που δε θα πραγματοποιηθεί ποτέ. Και κάθε χρόνο ο πρόεδρος Λάτιμερ χαμογελά και γνέφει καταφατικά και δεν κάνει απολύτως τίποτα.

«Ποια είναι η διαφορά;» ρωτά ο Μπίσοπ. «Είναι μια πόλη, δεν είναι σαν να ζούσες στη φυλακή».

Εύκολο για εκείνον να το λέει, το αγόρι αυτό που μεγάλωσε γνωρίζοντας το καλύτερο από όλα, που από τη γέννησή του ήταν ο εκλεκτός. Ακόμα και αυτός ο γάμος είναι κάτι που οργάνωσε, ανταλλάσσοντας την αδελφή μου με εμένα τόσο εύκολα σαν να αλλάζει ρούχα.

«Δε δίνει πάντα την αίσθηση μίας πόλης», του λέω επειδή αυτό μου φαίνεται το μόνο ασφαλές πράγμα που μπορώ να πω. Έχει δίκιο στο ότι δεν υπάρχει τίποτα ολοφάνερα διαφορετικό ανάμεσα στη δική του πλευρά της πόλης και στην πλευρά όπου μεγάλωσα. Οι εξωτερικές διαφορές είναι λεπτές – λίγο πιο σκιερά, τα σπίτια ελάχιστα μεγαλύτερα και χτισμένα λίγο πιο μακριά από τα πεζοδρόμια, οι δρόμοι ελαφρώς πλατύτεροι. Είναι το είδος των διαφορών που δεν είναι αρκετά φανερές για να γεννήσουν απροκάλυπτη δυσαρέσκεια, αλλά απλώς και μόνο η ύπαρξή τους είναι ένας τρόπος να θυμόμαστε το μέρος που μας αρμώζει.

Μόλις βρισκόμαστε στο πεζοδρόμιο, στρίβουμε δεξιά, επιχειρούμε πιο βαθιά στη δική του πλευρά της πόλης, καταδεικνύοντας το επιχείρημά μου, ακόμα και αν ο Μπίσοπ δεν το καταλαβαίνει. Έχω ξαναπεράσει από το δημαρχείο, την ανεπίσημη γραμμή που χωρίζει το Γουέστσαϊντ από το Ίστγκλεν, αλλά όχι συχνά. Και δεν έχω πάει ποτέ στο τεράστιο σπίτι των γονιών του Μπίσοπ, αλλά ξέρω ότι ο πατέρας μου έχει πάει.

Πριν από τον πόλεμο, το Γουέστφαλ ήταν μια μικρή πόλη

στο νότιο Μιζούρι, το Όζαρκ, όπως ονομαζόταν αυτό το μέρος της πολιτείας παλιότερα. Αυτή η πόλη ήταν η έδρα της κομητείας, και η κεντρική πλατεία υπάρχει ακόμα, έχοντας το δημαρχείο στα νότια και το δικαστήριο στα βόρεια. Αυτός είναι ένας από τους λόγους για τους οποίους ο παππούς μου διάλεξε τούτο το σημείο για να εγκατασταθεί. Ζούσε στο Σικάγο όταν άρχισε ο πόλεμος, επέζησε από το πρώτο κύμα πυρηνικού και ηλεκτρομαγνητικού βομβαρδισμού και κατευθύνθηκε στην ενδοχώρα. Στη διαδρομή γνώρισε συντρόφους επιζώντες, και τρία χρόνια μετά τον πόλεμο, το 2025, ίδρυσε το Γουέστφαλ με αρχικό πληθυσμό λιγότερο από ό,τι είναι τώρα, γύρω στις οκτώ χιλιάδες. Αυτό το κομμάτι της χώρας επλήγη από ασθένειες και λιμό, αλλά μόνο μερικές βόμβες έπεσαν εδώ, αφήνοντας αρκετές υποδομές άθικτες, που δεν ήταν αναγκασμένοι να ξαναφτιάξουν από το μηδέν.

Ο ήλιος ρίχνει πιτσιλωτές σκιές στα πρόσωπά μας καθώς περπατάμε, ενώ αποφεύγουμε ρωγμές στο πεζοδρόμιο όπου ξεπροβάλλουν οι ρίζες γιγάντιων βελανιδιών. Θα ήταν ωραία αν είχαμε κάποιο μεταφορικό μέσο, ειδικά σήμερα με τα ψηλά τακούνια, αλλά δεν υπάρχουν αυτοκίνητα πια. Τα ηλεκτρομαγνητικά πεδία τα κατέστησαν όλα άχρηστα και, ούτως ή άλλως, δεν έχουμε πρόσβαση σε βενζίνη. Και τώρα, πενήντα χρόνια μετά, οι δρόμοι είναι υπερβολικά σπασμένοι, ενώ αγριόχορτα βρίσκουν τρόπο να πετάγονται από την ανώμαλη άσφαλτο, κάνοντας τα αυτοκίνητα κατάλληλα για οποιαδήποτε άλλη χρήση. Τώρα όλοι περπατούν ή κάνουν ποδήλατο ή μερικές φορές ιππεύουν άλογα, αν και δεν υπάρχουν αρκετά για να θεωρούνται πρακτικό μεταφορικό μέσο.

Το λουρί του ψηλοτάκουνου παπουτσιού μου τρίβεται στο

πόδι μου και κάνω μορφασμούς καθώς περπατώ, προσπαθώντας να μετακινώ το βάρος μου από το σημείο όπου με πονά. Ο Μπίσοπ με κοιτάζει περνώντας τη βαλίτσα από το αριστερό χέρι στο δεξί. «Γιατί δεν τα βγάζεις;» ρωτά. «Φαίνονται επώδυνα».

«Είναι». Ακούω τη συμβουλή του και βγάζω τα παπούτσια, κρεμώντας τα από τον δείκτη μου. Το πεζοδρόμιο είναι σκληρό και ζεστό κάτω από τα γυμνά πόδια μου. Βγάζω έναν μικρό αναστεναγμό ευχαρίστησης πριν μπορέσω να συγκρατηθώ.

«Καλύτερα;» ρωτά, σηκώνοντας την άκρη του στόματός του.

«Πολύ», αποκρίνομαι.

Όταν φτάνουμε στη γωνία Μείν και Ελμ, στρίβω αριστερά. Στο βάθος δεσπόζει το σπίτι του προέδρου και ένα μέτρος της τούβλινης πρόσοψης κρύβεται από έναν μαύρο φράχτη από σφυρήλατο σίδηρο.

«Πού πας;» ρωτά ο Μπίσοπ πίσω μου. Ρίχνω μια ματιά πάνω από τον ώμο μου. Είναι στα μισά του μονοπατιού προς ένα μικροσκοπικό μπανγκαλόου.

Σταματώ μπερδεμένη. «Στο σπίτι των γονιών σου».

Κουνά το κεφάλι. «Δε θα μείνουμε μαζί τους». Δείχνει με τον αντίχειρα προς το μπανγκαλόου. «Αυτό είναι δικό μας».

«Μα νόμιζα—» σταματώ τον εαυτό μου. Η Κάλι και ο πατέρας μου μου είπαν ότι θα ζούσαμε σε μια πτέρυγα της προεδρικής οικίας. Ποτέ δε σκέφτηκαν κάτι άλλο. Την προηγούμενη εβδομάδα μια επαφή της Κάλι από αυτή την πλευρά της πόλης τής είπε ότι έφεραν στο σπίτι καινούργια έπιπλα, άλλαζαν κουρτίνες και έβαφαν τοίχους.

Πανικός με πλημμυρίζει, αποπνικτικός και άγριος. Αν ο

πατέρας μου έκανε λάθος σε αυτό το μέρος του σχεδίου, τι άλλο δε γνωρίζεις; Πού αλλού θα με οδηγήσει λανθασμένα; Έχω την επιθυμία να δραπετεύσω, πίσω στο δημαρχείο, πίσω στο σπίτι, οπουδήποτε εκτός από εδώ. Μπορώ μόνο να το κάνω αν δε χρειάζεται να αυτοσχεδιάσω. Δεν είμαι ο Μπίσοπ. Δεν είμαι η Κάλι. Δεν είμαι τόσο επιδέξια ηθοποιός.

Τα φρύδια του Μπίσοπ συνοφρύνονται, καθώς με κοιτάζει που έχω βγάλει ρίζες. «Έρχεσαι;»

Γνέφω καταφατικά. «Ναι», λέω με φωνή υπερβολικά σιγανή. «Ναι», επαναλαμβάνω, πιο δυνατά αυτή τη φορά.

Κρατάει την εξώπορτα ανοιχτή και με ακολουθεί μέσα. Η πόρτα που κλείνει ακούγεται πολύ δυνατά στην άδεια σιωπή του σπιτιού. Στέκεται ακριβώς πίσω μου και προχωρώ για να περάσει. Η είσοδος οδηγεί απευθείας σε ένα μικρό σαλόνι, όπου ακουμπάει τη βαλίτσα μου κάτω, δίπλα σε έναν μπεζ καναπέ. Ακριβώς πίσω είναι η κουζίνα, πλήρης με ένα στρογγυλό τραπέζι κάτω από μια σειρά παράθυρα. Στα δεξιά του σαλονιού είναι μια άλλη πόρτα που οδηγεί σε υπνοδωμάτια, υποθέτω. Στρέφω τα μάτια μου αλλού γρήγορα.

Δεν έχω ιδέα τι να κάνω με τον εαυτό μου. Καθοδηγώντας με, η Κάλι επικεντρώθηκε κυρίως στις μεγάλες στιγμές, όχι στην καθημερινή αλληλεπίδραση που θα αναγκαστώ να έχω με αυτό το αγόρι. Πετάω τα ψηλοτάκουνά μου στο πάτωμα, όπου προσγειώνονται με κρότο. «Λοιπόν», λέω σταυρώνοντας τα χέρια. «Και τώρα;» Η φωνή μου βγαίνει πιο δυνατή από ό,τι είχα σκοπό και μπορώ να φανταστώ την Κάλι να κάνει μορφασμούς με τα λεγόμενά μου.

Ο Μπίσοπ σηκώνει τα φρύδια. «Πεινάς;» ρωτά. «Δεν έφαγες καθόλου τούρτα». Ξεκουμπώνει το μανικετόκου-

μπο στο πουκάμισό του και τυλίγει το μανίκι προς τα πάνω, αφήνοντας εκτεθειμένο έναν ηλιοκαμένο βραχίονα. Έχει το είδος των μυών που κάνεις μόνο όταν τους χρησιμοποιείς – σφιχτούς και δυνατούς. Αρχίζει να ανεβάζει και το άλλο μανίκι, ενώ περιμένει να απαντήσω.

Δεν μπορώ να φανταστώ να τρώω. Το να μασήσω και να καταπιώ με ξεπερνούν. Αλλά το να φτιάξουμε κάτι να φάμε σημαίνει μια αναβολή, τουλάχιστον για λίγα λεπτά, κατά τη διάρκεια των οποίων δε θα ανησυχώ για το τι έρχεται.

«Ίσως», λέω τελικά. «Τι έχει εκεί;»

Ο Μπίσοπ ανασηκώνει τους ώμους. «Δεν έχω ιδέα. Αλλά είμαι σίγουρος ότι η μητέρα μου έχει ζητήσει να εφοδιάσουν την κατάψυξη». Τον ακολουθώ στην κουζίνα. Είναι πιο ξεστά και φωτεινά εδώ μέσα. Κατευθύνεται προς τα παράθυρα, σπρώχνει το ένα πάνω, και το αεράκι κουνά τις δαντελένιες κουρτίνες. Η κατάψυξη είναι πιο φανταχτερή από το απλό ξύλινο κουτί που είχαμε στο σπίτι. Αυτή εδώ μοιάζει με έπιπλο, με έλικες σκαλισμένους στο ξύλο. Τα ψυγεία είναι άλλο ένα πράγμα που σταμάτησε να υπάρχει μετά τον πόλεμο. Ακόμα και αν είχαμε αρκετό ηλεκτρισμό για να τα τροφοδοτούμε συνεχώς, μας τελείωσε το φρέον εδώ και καιρό. Έτσι, χρησιμοποιούμε χειροποίητες ξύλινες καταψύξεις, που εφοδιάζονται με κομμάτια πάγου κάθε λίγες μέρες, τα οποία συγκεντρώνονται τον χειμώνα και διατηρούνται σε αποθήκη πάγου όλη τη χρονιά.

Ανοίγω την κατάψυξη, έτσι για να έχω να κάνω κάτι με τα χέρια μου. Υπάρχει ένα κομμάτι τυρί, κάποιο είδος κρέατος τυλιγμένο σε χαρτί, μια γυάλινη κανάτα με γάλα και μια με νερό στο πάνω ράφι. Κάτω από αυτά είναι μια ντουζίνα αυγά, μαρούλι και καρότα σε ένα συρτάρι. Ένα μπολ με φρέ-

σκα μούρα. Ποτέ δεν πεινάσαμε στο σπίτι μου, αλλά ούτε είχαμε ποτέ τόσο πολύ φαγητό· πάντα όσο αρκούσε και όχι παραπάνω.

«Έχει κι άλλα φρούτα εδώ», λέει ο Μπίσοπ από τον πάγκο. «Και ψωμί». Γυρίζει το κουμπί στην εστία. «Δεν έχουμε ρεύμα, οπότε τίποτα που να πρέπει να μαγειρέψουμε». Ο ηλεκτρισμός ήταν ένα από τα πρώτα πράγματα που ο παππούς μου και άλλοι επιζώντες δούλεψαν για να αποκαταστήσουν. Αλλά ακόμα έχουμε ρεύμα με διακοπές, που είναι συχνές, μερικές φορές για λίγη ώρα, άλλες φορές με διάρκεια ημερών. Μόνο τα κυβερνητικά κτίρια, το δημαρχείο, το δικαστήριο, έχουν διασφαλισμένο ηλεκτρισμό. Μας ενθαρρύνουν όλους να χρησιμοποιούμε τις ηλεκτρικές συσκευές μας με φειδώ – όχι φώτα, αν δεν είναι απαραίτητο, ανεμιστήρες να δουλεύουν μόνο όταν κάνει τόση ζέστη που δεν έχουμε άλλη επιλογή.

«Σάντουιτς;» προτείνω.

«Βέβαια».

Βγάζω το κρέας –γαλοπούλα, όπως αποδεικνύεται– και τυρί και τα βάζω στον πάγκο δίπλα στον Μπίσοπ. Μου δίνει ένα μαχαίρι και κόβω σε φέτες το ψωμί, ενώ κάνει το ίδιο με μια ντομάτα. Τα δάχτυλά του είναι μακριά και κρατάει το μαχαίρι με ευκολία, χρησιμοποιώντας το επιδέξια.

Δουλεύουμε σιωπηλοί, ετοιμάζοντας δύο σάντουιτς, το ένα από τα οποία θα μείνει αφάγωτο. «Σου αρέσει να μαγειρεύεις;» ρωτά ο Μπίσοπ. Τραβά δύο κίτρινα γυάλινα πιάτα από το ντουλάπι. «Δεν υπάρχει σωστή απάντηση», λέει όταν δεν απαντώ. Ακούγεται εύθυμος. «Δεν είναι δοκιμασία».

Αλλά κάνει λάθος. Όλο αυτό είναι μια δοκιμασία. Κάθε δευτερόλεπτο, κάθε αλληλεπίδραση είναι πιθανό να ανατι-

ναχθεί μπροστά στο πρόσωπό μου. Θυμάμαι τι μου είπε ο πατέρας μου: να είμαι ο εαυτός μου όσο περισσότερο μπορώ. Η αλήθεια, όταν μπορεί να ειπωθεί, είναι πάντα πιο αποτελεσματική από ένα ψέμα.

«Δε με ενοχλεί», λέω. Πιθανότατα με φαντάζεται με ποδιά να του μαγειρεύω φαγητό όλη μέρα. «Γιατί;»

Ο Μπίσοπ με κοιτάζει, με βλέμμα που αποκαλύπτει εκτίμηση. «Είναι απλώς μια αφορμή για συζήτηση, Άιβι. Προσπαθώ να σε γνωρίσω».

Είναι η πρώτη φορά που λέει το όνομά μου. Για να είμαι ειλικρινής, δεν ήμουν απόλυτα σίγουρη ότι το ήξερε.

Τρώμε χωρίς να μιλάμε. Στην πραγματικότητα, εκείνος τρώει. Κόβω τις άκρες του ψωμιού μου, πλάθοντάς τες σε μικρές μπάλες ζυμαριού ανάμεσα στα δάχτυλά μου. Κρατώ το βλέμμα μου κυρίως στο πιάτο μου, αλλά κάθε φορά που κοιτάζω ψηλά, τα μάτια του είναι πάνω μου, κάνοντας το κενό στο στομάχι μου να επεκτείνεται. Περιμένω να μιλήσει, να απαιτήσει κάτι από εμένα, αλλά φαίνεται ευχαριστημένος με τη σιωπή.

Δεν ξέρω πόση ώρα καθόμαστε εκεί, αλλά σκιές αρχίζουν να κυλούν πάνω στους τοίχους, όταν τελικά σηκώνεται και βάζει τα πιάτα μας στον νεροχύτη. Μέσα από το ανοιχτό παράθυρο, ακούω κάποιον να φωνάζει ένα παιδί να γυρίσει στο σπίτι για τη νύχτα, τον χτύπο από καπάκι σκουπιδοτενεκέ, τις άτονες μελωδίες από μια κιθάρα. Η κανονικότητά τους μου υπενθυμίζει πόσο μόνη είμαι.

«Θέλεις να ξεπακετάρεις;» ρωτά ο Μπίσοπ.

«Εντάξει», απαντώ, ισιώνοντας το φουστάνι προς τα κάτω καθώς σηκώνομαι, ενώ εύχομαι να μπορούσα να το κολλήσω στο σώμα μου. Νιώθω τα πόδια μου κρύα και εκτεθειμέ-

να, ακόμα και με το απαλό βραδινό αεράκι. Ακούω τη φωνή της Κάλι στο κεφάλι μου: *Απλώς βγάλε τα πόρα.*

Κουβαλά τη βαλίτσα μου στον μικρό διάδρομο προς το υπνοδωμάτιο. Ακολουθώ μερικά βήματα πίσω και τα δάχτυλά μου σέρνονται πάνω στον τοίχο, σαν να προσπαθώ να βρω κάτι για να γαντζωθώ από πάνω του και να σωθώ. Υπάρχει ένα μπάνιο στα αριστερά και ένα μονό κρεβάτι στα δεξιά. Το φως της μέρας που ελαττώνεται αποκαλύπτει ένα μεγάλο υπνοδωμάτιο με δύο ταιριαστά κομοδίνα και ένα κομμό στον απέναντι τοίχο.

«Υπάρχουν κρεμάστρες στην ντουλάπα», μου λέει. «Και η μισή ντουλάπα είναι άδεια».

Γνέφω καταφατικά, ενώ διστάζω μπροστά στην πόρτα με σφιχτές γροθιές. Στέκεται στο κάτω μέρος του κρεβατιού, με τις παλάμες του χωμένες στις τσέπες, και με παρακολουθεί με προσεκτικά μάτια. Ξέρω τι θα έκανε η Κάλι. Θα φλέρταρε και θα γελούσε. Θα έκανε την πρώτη κίνηση. Θα έπαιρνε τα ηνία μιας κατάστασης που είναι τελείως εκτός ελέγχου της και θα την αντέστρεφε προς όφελός της, ευτυχισμένη να θυσιάσει τον εαυτό της για το καλό του σκοπού. Αλλά δεν είμαι έτσι. Ανεξάρτητα από το τι έχω διδαχθεί, ξέρω ότι αν προσπαθήσει να με ακουμπήσει, αν προσπαθήσει να μου βγάλει το φουστάνι, θα παλέψω μαζί του. Ακόμα και αν δεν έχει αποτέλεσμα, θα παλέψω. Δεν ξέρω αν αυτό με κάνει αδύναμη ή δυνατή.

Αλλά δε με ακουμπά· δεν έρχεται πιο κοντά. Ανοίγει ένα συρτάρι στην ντουλάπα και βγάζει ένα σορτσάκι και ένα μπλουζάκι, κάνοντάς τα κουβάρι στη γροθιά του. «Θα κοιμηθώ στον καναπέ», λέει.

Ήμουν σε τόση ένταση, τόσο προετοιμασμένη για μάχη,

που στην αρχή οι λέξεις του δε γίνονται αντιληπτές. «Περίμενε... Τι... Δεν...» Δεν είμαι σίγουρη τι ρωτώ.

Μου χαμογελά παιχνιδιάρικα με σηκωμένα φρύδια. «Θα κοιμηθείς εσύ;»

«Όχι», λέω και αμέσως μετανιώνω για το πόσο γρήγορα απάντησα. Θα έπρεπε να ανησυχώ περισσότερο μήπως τον προσβάλλω, αλλά αυτή τη στιγμή η απόλυτη ανακούφιση επισκιάζει την εκπαίδευσή μου.

Γνέφει καταφατικά. «Αυτό ακριβώς σκέφτηκα κι εγώ».

Κοιτάζουμε ο ένας τον άλλο. Δεν έχω ξανακούσει γαμπρός να κοιμάται στον καναπέ τη νύχτα του γάμου του. Ίσως συμβαίνει συνέχεια και δεν το γνωρίζω. Αλλά αμφιβάλλω, φέροντας στο μυαλό μου τα άλλα ζευγάρια με τα αδηφάγα χείλη και τα αναψοκοκκινισμένα μάγουλα στην υποδοχή σήμερα. Αν έχει απογοητευθεί ή έχει νευριάσει, τουλάχιστον δεν το δείχνει.

Φεύγω από την πόρτα για να περάσει από δίπλα μου. Σταματά για λίγο και γέρνει το κεφάλι προς το μέρος μου. «Καληνύχτα, Άιβι», λέει.

«Καληνύχτα».

Κλείνει την πόρτα πίσω του καθώς φεύγει. Πάω στο κρεβάτι και κάθομαι στην άκρη και πιέζω τα δάχτυλά μου ανάμεσα στα γόνατά μου για να σταματήσουν να τρέμουν. Αν υπήρχε μια καρέκλα που θα μπορούσα να τη σφηνώσω κάτω από το πόμολο για να είμαι σίγουρη ότι δε θα μπορεί να ξαναγυρίσει, θα ένιωθα καλύτερα. Αλλά βαθιά μέσα μου δεν πιστεύω ότι θα έρθει. Δε νομίζω ότι θα με πληγώσει και δεν ξέρω πώς να το αντιμετωπίσω αυτό. Ίσως να ήταν ευκολότερο αν με πλήγωνε.

3

ΠΟΤΕ ΔΕ ΛΑΓΟΚΟΙΜΑΜΑΙ. Όταν ξυπνάω, αυτό γίνεται κατευθείαν, τη μια στιγμή με μάτια κλειστά και κοιμισμένα, την επόμενη, με μάτια ανοιχτά και μυαλό καθαρό. Δεν έχει διαφορά εδώ, σε αυτό το ξένο υπνοδωμάτιο, σε αυτό το καινούργιο και υπερβολικά μεγάλο κρεβάτι. Τα βλέφαρά μου τρεμοπαίζουν ενώ κοιτάζω το λευκό ταβάνι και κρατώ το σώμα μου ακίνητο, προσπαθώντας να ακούσω κάτι που να μαρτυρά την παρουσία του. Νομίζω ότι ακούω κροτάλισμα πιάτου στην κουζίνα, αλλά δεν είμαι σίγουρη.

Είναι δύσκολο να πιστέψω ότι χτες το πρωί ξύπνησα στο δικό μου κρεβάτι, στο σπίτι όπου έζησα όλη μου τη ζωή, και τώρα έχω ένα νέο σπίτι, ένα νέο κρεβάτι. Έναν νέο σύζυγο. Δεν είναι αυτό που περίμενα. Ήξερα πώς ήταν εμφανισιακά, τουλάχιστον από μακριά, οπότε δεν ήταν μεγάλη έκπληξη. Αλλά ύστερα από όλα τα θυμωμένα λόγια που έχω ακούσει για τον πατέρα του και για την ελάχιστη συγκαλυμμένη απαξίωση από την οικογένειά του για τη δική μου οικογένεια και για όλα αυτά που υποστηρίζουμε, νόμιζα ότι ο Μπίσοπ θα ήταν πιο σκληρός πίσω από κλειστές πόρτες. Η

εγκράτειά του με εξέπληξε. Δεν πίστευα ότι θα ήταν υπομονετικός. Ίσως να μην είμαι ούτε εγώ ό,τι περίμενε.

Θα πρέπει να βρω έναν τρόπο να μάθει η Κάλι ότι δε μένουμε στο σπίτι του προέδρου. Παρόλο που, απ' όσο γνωρίζω την Κάλι, θα έχει ήδη την πληροφορία και θα αναπτύσσει ένα νέο σχέδιο. Θα πρέπει να πάω στην αγορά σύντομα για να δω αν υπάρχει κάποιο μήνυμα για μένα. Θα μπορούσα φυσικά να πάω να την επισκεφθώ, αλλά έχει αποφασίσει ότι όσο λιγότερη επαφή έχουμε η οικογένειά μου και εγώ τόσο το καλύτερο.

«Αιβι;» η φωνή του Μπίσοπ με καλεί από την άλλη πλευρά της πόρτας με ένα ήσυχο χτύπημα πάνω στο ξύλο.

«Ναι;» βιάζομαι να ανακαθίσω στο κρεβάτι.

Ανοίγει την πόρτα αργά και μόνο το κεφάλι του και ο κορμός του εμφανίζονται από πίσω. «Φεύγω. Ήθελα να σου το πω». Τα μάτια του γλιστρούν πάνω στα μαλλιά μου, που τώρα είναι κάτω και πέφτουν μέχρι τη μέση της πλάτης μου, πριν καταλήξουν στο πρόσωπό μου.

«Εντάξει», λέω. Προσπαθώ σκληρά να ακουστώ κανονική, να σκεφτώ πώς μια σύζυγος θα μιλούσε στον άντρα της, αλλά η φωνή μου ακούγεται υπερβολικά ψιλή, ψεύτικη, σαν να παίζω ρόλο. Που υποθέτω, παίζω. Με περισσότερους από έναν τρόπους.

Αφού έφυγε, μου έρχεται η σκέψη ότι θα έπρεπε μάλλον να είχα ρωτήσει πού πήγαινε, να είχα δείξει περισσότερο ενδιαφέρον για τη μέρα του. Αλλά τώρα είμαι υπερβολικά εξαντλημένη για να νοιαστώ. Όλο αυτό ήταν πολύ πιο εύκολο όταν ήταν μόνο μια ιδέα στο κεφάλι μου.

Ξαπλώνω στο κρεβάτι και παρακολουθώ τον ήλιο να τρυπώνει από την άκρη της κουρτίνας, να απλώνει τα ζεστά δά-

χτυλά του σε όλο το πάτωμα. Όταν τα πόδια μου αρχίζουν να ιδρώνουν κάτω από την κουβέρτα, αναγκάζω τον εαυτό μου να σηκωθεί, τεντώνοντας τα χέρια μου πάνω από το κεφάλι, προσπαθώντας να διώξω την ένταση από τον αυχένα και τους ώμους μου, όπου είναι εγκατεστημένη σαν κασκόλ από μολύβι.

Το μπάνιο είναι μικρό, όπως και το υπόλοιπο σπίτι, και πεντακάθαρο. Κάνω ντους όσο πιο γρήγορα μπορώ – για πρώτη φορά όχι λόγω έλλειψης ζεστού νερού. Δε θέλω να είμαι γυμνή περισσότερο από όσο πρέπει· δεν έχω ιδέα πότε μπορεί να επιστρέψει ο Μπίσοπ.

Αφού ντύνομαι με μπλουζάκι και σορτς και με τα μαλλιά μου να στάζουν πίσω στην πλάτη μου, συνεχίζω για να ολοκληρώσω το ξεπακετάρισμα. Είναι περίεργο να βλέπω τη μικρή συλλογή μου από ρούχα να κρέμονται δίπλα στα ρούχα του Μπίσοπ στην ντουλάπα. Το θέαμα κάνει τον γάμο μας πιο αληθινό από οτιδήποτε άλλο έχει συμβεί ως τώρα.

Περιφέρομαι στο σπίτι, ανοίγοντας συρτάρια, επιτρέποντας στα χέρια μου να αγγίξουν και στα μάτια μου να περιπλανηθούν. Πρέπει να νιώσω πιο άνετα εδώ, με κάποιον τρόπο. Ποτέ δε θα μου μιλήσει, δε θα με εμπιστευτεί αν συνεχίσω να συμπεριφέρομαι σαν να ανυπομονώ να φύγω μακριά. Υπάρχει αρκετός χώρος ανάμεσα στο παραδίδομαι με τη θέλησή μου και απομονώνομαι ολοκληρωτικά. Πρέπει απλώς να βρω έναν τρόπο να ζήσω σε αυτό τον χώρο.

Στον τοίχο του σαλονιού υπάρχει μια μεγάλη εκδοχή του χάρτη της πόλης μας φτιαγμένου στο χέρι που κρέμεται στο δημαρχείο. Γονατίζω στον καναπέ για να δω από κοντά την εναέρια άποψη. Ο χάρτης δείχνει όλα τα σημαντικά σημεία, τεχνητά και φυσικά: το δημαρχείο, το δικαστήριο, το ποτά-

μι, τα θερμοκήπια όπου καλλιεργούμε το μεγαλύτερο μέρος της τροφής μας, τους ηλιακούς συλλέκτες που παρέχουν τον ηλεκτρισμό μας, τις εγκαταστάσεις επεξεργασίας λυμάτων, τα χωράφια βαμβακιού, που χρησιμοποιούμε για να φτιάχνουμε ρούχα. Τον φράχτη.

Σύμφωνα με τον πατέρα μου, ο φράχτης αρχικά κατασκευάστηκε για να μας φυλάει από τα αρπακτικά – ανθρώπους και ζώα. Δεν υπήρχε ποτέ σκοπός να μας κρατάει μέσα. Και ακόμα και τώρα είμαστε ελεύθεροι να φύγουμε. Αλλά σπάνια φεύγει κάποιος. Διότι κανείς δε γνωρίζει τι υπάρχει πέρα από την έκταση γης που βλέπουμε. Τι φρικτά πράγματα μπορεί να παραμονεύουν πέρα από τον ορίζοντα. Οι περισσότεροι είναι ευχαριστημένοι εδώ, όπου τουλάχιστον υπάρχει τροφή στο τραπέζι και τέσσερις τοίχοι για να κοιμηθείς. Η ανάμνηση του πολέμου και οι ιστορίες των παππούδων μας για τον λιμό, την ακτινοβολία, τη δηλητηρίαση και για γείτονες που σφαγιάζουν γείτονες σε κατάσταση πανικού έχουν κάνει τους ανθρώπους διστακτικούς στην εξερεύνηση.

Οι μόνοι που πηγαίνουν πέρα από τον φράχτη είναι αυτοί που εξαναγκάζονται, που εκδιώκονται, ως τιμωρία για εγκλήματα, τόσο πραγματικά όσο και εκείνα που τα αντιλαμβάνομαστε ως τέτοια. Πού και πού κάποιος καταφέρνει να ξαναμπει φτιάχνοντας τούνελ κάτω από τον φράχτη ή ανοίγοντας τρύπα στο μέταλλο. Αλλά δεν υπάρχουν δεύτερες ευκαιρίες. Αν επιστρέψεις, αφού σε έχουν εκδιώξει, η τιμωρία είναι θάνατος, χωρίς εξαιρέσεις. Ο πατέρας μου έλεγε ότι παλιά ληστές παραβίασαν κάποιες φορές τον φράχτη αναζητώντας τροφή ή όπλα, αλλά μπορούσαμε πάντα να τους εξουδετερώνουμε και να τους βγάζουμε πάλι έξω. Τίποτα τέτοιο δεν έχει συμβεί, όμως, όσο ζω.

Ξέρω ότι δεν μπορώ να κάθομαι σε αυτό το σπίτι όλη μέρα κοιτάζοντας τους τοίχους· θα τρελαθώ. Μπορώ να πάω στην αγορά, αν και είναι πολύ νωρίς για να προσπαθήσει η Κάλι να επικοινωνήσει μαζί μου. Αν μη τι άλλο, μπορώ να πάρω λίγο καθαρό αέρα και να σταματήσω να κυνηγάω τις σκέψεις μέσα στο ίδιο μου το κεφάλι.

Ποτέ δεν έχω πάει στην αγορά από αυτή την πλευρά της πόλης, αλλά ξέρω πού είναι. Πηγαίνω από τον πιο μακρινό δρόμο ώστε να περάσω από το σπίτι του προέδρου. Είναι άλλη μια ζεστή, ηλιόλουστη μέρα και παρόλο που στα πεζοδρόμια δεν επικρατεί συνωστισμός, είναι κι άλλοι έξω που περπατούν και κάνουν ποδήλατο. Κάποιοι μου ρίχνουν φευγαλέα μια δεύτερη ματιά και με ταράζουν μέχρι που θυμάμαι ποια είμαι τώρα. Σκύβω το κεφάλι και περπατώ πιο γρήγορα, αφήνοντας τα μαλλιά μου να πέσουν γύρω από το πρόσωπό μου σαν κουρτίνα.

Το σπίτι του προέδρου είναι σκοτεινό και επικρατεί ησυχία· καμία κίνηση πίσω από τις αραχνοϋφαντες κουρτίνες. Μόνο ένας άντρας δουλεύει στο γρασίδι σπρώχνοντας ένα καροτσάκι με λίπασμα. Σταματάω και αφήνω τα χέρια μου να τυλιχτούν γύρω από τα σιδερένια κάγκελα, που με κρατούν έξω από το κτίσμα. Άραγε είναι ο Μπίσοπ στο σπίτι αυτή τη στιγμή, παίρνοντας μαθήματα από τον πατέρα του, όπως πήρα κι εγώ από τον δικό μου; Όταν τραβώ την προσοχή του κηπουρού, αφήνω τον φράχτη και φεύγω.

Μυρίζω την αγορά πριν τη δω. Η μυρωδιά μήλων, παραγινωμένων λαχανικών και φρέσκου χώματος ταξιδεύει με το αεράκι, κάνοντας τον λαιμό μου να σφίγγεται, λαχταρώντας την αγορά κοντά στο πατρικό μου. Περισσότερο και από το σπίτι μου, πάντα ένιωθα πιο άνετα εκεί, όπου

όλοι με ήξεραν με το όνομά μου. Ο πατέρας μου, αν και αρχηγός στη δική μας πλευρά της πόλης, ήταν πάντα εσωστρεφής, κρατώντας την Κάλι και εμένα περιορισμένες στη μικρή παρέα των τριών μας όσο περισσότερο μπορούσε. Πίστευε στη διδασκαλία κατ' οίκον, ποτέ δεν ενθάρρυνε τις φιλίες πέρα από αυτή με την αδελφή μου. Αλλά στην αγορά ένιωθα μέρος κάτι μεγαλύτερου, μιας κοινότητας που νοιαζόταν για μένα.

Αλλά αυτή η αγορά μου είναι ξένη, παρόλο που πιθανόν σε έναν ξένο δε θα φαινόταν πολύ διαφορετική από αυτήν όπου σύχναζα. Οι πάγκοι είναι μεγαλύτεροι και τα σκέπαστρα φωτεινότερα και δεν υπάρχει ούτε ένα πρόσωπο που να αναγνωρίζω. Κανείς δεν είναι αγενής μαζί μου, αλλά γνωρίζω με κάθε βήμα που κάνω ότι δεν ανήκω εδώ. Στέκομαι πίσω από τον κόσμο γύρω από τους πάγκους, παρατηρώντας αλλά όχι συμμετέχοντας. Μια γυναίκα που φοράει ένα φουστάνι με σχέδια μου δίνει ένα γλύκισμα καθώς περνάω από το τραπέζι της.

«Ω, όχι», λέω κουνώντας το κεφάλι. «Δε θα αγοράσω κάτι».

Χαμογελά. «Χωρίς χρέωση. Απόλαυσέ το». Κρατάει το χέρι της απλωμένο και θα ήταν αγένεια να συνεχίσω να περπατώ. Παίρνω το γλύκισμα.

«Σας ευχαριστώ», λέω χαμογελώντας.

«Παρακαλώ, κυρία Λάτιμερ», λέει, και το χαμόγελο γλιστρά από το πρόσωπό μου. Θα προσπαθούν να μου δίνουν δώρα τώρα; Αυτό σημαίνει να είσαι η σύζυγος του Μπίσοπ Λάτιμερ, όλοι να θέλουν να μου δώσουν πράγματα που δεν αξίζω απλώς και μόνο λόγω του ονόματός μου; Έτσι είναι η ζωή του Μπίσοπ; Και πόσος καιρός χρειάζεται πριν αρ-

χίσεις να σκέφτεσαι ότι όντως σου αξίζει όλο αυτό, ότι όλα θα έπρεπε να σου ανήκουν;

Δίνω το γλύκισμα στο επόμενο παιδί που προσπερνά – ένα μικρό κορίτσι που με κοιτάζει με μάτια όλο ευχαρίστηση. Ελισσόμενη ανάμεσα στο πλήθος, βρίσκω τον μικρό πάγκο στο τέρμα, όπου ένας μεγαλύτερος άντρας πουλά βάζα με μαρμελάδες και μουστάρδα. Ακόμα και αυτά είναι πιο φανταχτερά εδώ· στρογγυλεμένες άκρες στις ετικέτες και χρωματιστά νήματα δεμένα γύρω από τα καπάκια.

«Γεια σας», λέω. Προσποιούμαι ότι επεξεργάζομαι το βάζο με τη μουστάρδα στο χέρι μου.

«Γεια σου», χαιρετά κι εκείνος, κοιτάζοντας το πλήθος πίσω μου. «Μπορώ να σε εξυπηρετήσω;» Το χέρι του μαζεύεται άσκοπα πάνω στο στήθος του, με παλάμη άπונה και κρεμασμένη σαν δαγκάνα. Τέτοιες γενετικές ανωμαλίες είναι συνηθισμένες στο Γουέσφελ· μια συνεχιζόμενη απώλεια από τον πυρηνικό πόλεμο.

«Όχι», αφήνω κάτω τη μουστάρδα. «Απλώς κοιτάζω». Καθώς μετακινούμαι για να κάνω χώρο για την οικογένεια στα δεξιά μου, ο άντρας κουνάει γρήγορα το κεφάλι. Κανένα μήνυμα από την Κάλι. Δεν πιστεύα ότι θα είχα, αλλά απογοήτευση και πάλι τρέχει μέσα στο αίμα μου, αφήνοντάς με κουρασμένη και ηττημένη.

Δεν έχω, όμως, την πολυτέλεια να αποθαρρύνομαι. Θα επικοινωνήσει μαζί μου όταν είναι ώρα. Μέχρι τότε πρέπει να βρω πώς θα παίξω τη σύζυγο του Μπίσοπ πειστικά.

Είναι έξι το απόγευμα και ακόμα δεν έχει έρθει στο σπίτι. Έφτιαξα αυγά ομελέτα μισή ώρα πριν και τώρα παγώνουν πάνω στην κουζίνα. Είναι γελοίο να νιώθω ενοχλημένη, αφού εγώ ήμουν εκείνη που δεν έκανε ερωτήσεις όταν με χαιρέτησε το πρωί, απλώς επειδή χαιρόμουν που έφευγε και δε θα με κοίταζε με εκείνα τα μάτια που μοιάζουν να με αξιολογούν με κάθε βλέμμα.

Αρχίζω να στρώνω το τραπέζι, ενώ επικεντρώνομαι στο να βάλω σε σειρά τα πιρούνια και τις χαρτοπετσέτες για να μη χρειάζεται να σκέφτομαι τίποτε άλλο. Όταν η εξώπορτα ανοίγει, πηγαίνω στην κουζίνα και ανάβω το μάτι.

«Γεια», φωνάζω. «Εδώ είμαι», κάνοντας μορφασμό με την ηλίθια τραγουδιστή νότα της φωνής μου.

Δεν απαντά, αλλά ακούω τα βήματά του να διασχίζουν το σαλόνι. «Γεια», λέει από την πόρτα. Δεν το πρόσεξα χτες όταν ήμουν πολύ εκνευρισμένη, αλλά η φωνή του είναι βαθιά και ελαφρώς νυσταγμένη, σαν οι λέξεις που λέει να προέρχονται από κάποιο σπήλαιο μέσα του και δε βιάζονται ιδιαίτερα να αφήσουν το στόμα του.

«Έφτιαξα βραδινό», λέω κοιτάζοντάς τον. Γέρνει στην πόρτα με τα χέρια σταυρωμένα. Φορά ένα σκούρο γκρι μπλουζάκι και φθαρμένο τζιν και φαίνεται πιο άνετος με τα καθημερινά ρούχα, με τον ίδιο τρόπο που υποψιάζομαι ότι νιώθω κι εγώ. Τα πυκνά σκούρα μαλλιά του είναι ελαφρώς ανακατεμένα: πέρασε τα δάχτυλά του ανάμεσά τους ή ήταν έξω στον αέρα. Επιστρέφω την προσοχή μου στα αυγά, που προσπαθώ να τα ξεκολλήσω από τη βάση του τηγανιού.

«Ελπίζω να πεινάς», σχολιάζω. «Γιατί εγώ πεινάω. Πεθαίνω της πείνας. Δεν έφαγα σχεδόν τίποτα σήμερα». Πολυλο-

γώ, προσπαθώντας υπερβολικά σκληρά, και κλείνω απότομα το στόμα.

Δεν απαντά. Ρισκάρω να τον κοιτάξω άλλη μια φορά και μου χαρίζει ένα μειδίαμα, ενώ το βλέμμα του βγάζει περιέργεια. «Τι κάνεις;» ρωτά τελικά.

«Μαγειρεύω», απαντώ και αγανάκτηση αρχίζει να γλείφει γύρω γύρω το χείλος της υπομονής μου. Προσπαθώ τουλάχιστον. Γιατί δεν μπορεί να το δεχτεί; Ως τώρα δεν έχει ανταποκριθεί σε τίποτε από ό,τι φανταζόμουν. Αντικαθιστώντας τις διαταγές με σιωπή, τη βία με υπομονή, την υπεροψία με κάτι που μοιάζει με συμπάθεια. Με χτυπά ένα ξαφνικό κύμα θυμού προς την αδελφή μου. Τη χρειάζομαι να μου πει τι να κάνω μπροστά σε ένα αγόρι που δε συμπεριφέρεται καθόλου σύμφωνα με ό,τι εκείνη με προετοίμασε να περιμένω.

«Χμμμ...» κάνει. Η ησυχία μεγαλώνει γύρω μας μέχρι που δεν το αντέχω άλλο. Πρέπει να τη γεμίσω με κάτι, ακόμα και αν είναι θυμός που ξεσπά αλλού. Κοπανάω τη σπάτουλα κάτω στον πάγκο με λίγο παραπάνω δύναμη, και μικρά κομμάτια αυγού εκτοξεύονται, πιτσιλώνοντας το χέρι μου. Και αυτό, από όλα τα άλλα πράγματα –ζεστό αυγό απλωμένο πάνω στο δέρμα μου–, φέρνει δάκρυα στα μάτια μου. Γυρίζω από την άλλη ενώ αρπάζω το πανί από την άκρη του πάγκου.

Πίσω μου ακούω το μάτι να σβήνει, το τηγάνι να γλιστρά στο πίσω μέρος της κουζίνας. Βάζει το χέρι του στον ώμο μου και προσπαθώ πολύ σκληρά να μην τραβηχτώ, αλλά πρέπει να το αισθάνεται, όπως και να 'χει γιατί το χέρι του απομακρύνεται.

«Έλα», λέει. «Ας κάτσουμε».

Γυρίζω, αλλά κρατώ το πρόσωπό μου στραμμένο στο πλάι,

ενώ συγκεντρώνομαι στο καθάρισμα του χεριού μου. «Και το βραδινό;»

«Νομίζω ότι μπορεί να περιμένει».

Τον ακολουθώ στο σαλόνι και περιμένω να κάτσει σε μια από τις πολυθρόνες πριν πάρω θέση στον καναπέ απέναντί του. Τυλίγω τα πόδια μου από κάτω και πιάνω μια χαλαρή κλωστή από το μαξιλάρι. Ακόμα έχει φως έξω, αλλά ο ήλιος έχει ξεκινήσει την αργή κάθοδό του. Επειδή αυτό το δωμάτιο είναι ανατολικό, οι σκιές αρχίζουν να τρυπώνουν μέσα, καλύπτοντας και τους δυο μας στο μισοσκοτάδο. Δεν ανάβει τη λάμπα και χαίρομαι. Ίσως να είναι ευκολότερο έτσι, με κάτι να μπορώ να κρύβομαι από πίσω.

«Ξέρω ότι είναι δύσκολο», λέει. Γέρνει μπροστά και βάζει τους αγκώνες στα γόνατά του κοιτάζοντας τα πλεγμένα χέρια του. «Είναι δύσκολο και για μένα».

Δεν ξέρω τι να πω, έτσι δε λέω τίποτα.

Βγάζει έναν αναστεναγμό απογοήτευσης. «Δεν... Δεν πρέπει να συμπεριφέρεσαι με συγκεκριμένο τρόπο μαζί μου, Άιβι. Δεν περιμένω τίποτα. Θέλω να είσαι ο εαυτός σου». Γέρνει πίσω και τρίβει το πρόσωπό του με την παλάμη. Ακούγεται κουρασμένος. «Απλώς θέλω να ξέρω ποια είσαι».

«Εντάξει», απαντώ, ενώ το μυαλό μου ψάχνει για όλα τα κρυμμένα νοήματα πίσω από τις λέξεις του, προσπαθώντας να καταλάβω τι είναι αυτό που θέλει. Γιατί μου φαίνεται απίθανο ότι έχει έρθει σε αυτή τη σχέση χωρίς σχέδιο. «Τι θες να ξέρεις;»

Ο Μπίσοπ γέρνει μπροστά πάλι και με κοιτάζει. «Τα πάντα», λέει ήσυχα και το στομάχι μου σφίγγεται. «Τα πάντα».

Το ξέρω ότι πρέπει να του πω κάτι, αλλά πρέπει να είμαι προσεκτική. Και πέρα από τις ανησυχίες για όλα τα μυστι-

κά που κρύβω, υπάρχει το ενοχλητικό συναίσθημα ότι δεν είμαι καν σίγουρη για το ποια είμαι χωριστά από την οικογένειά μου. Για το μεγαλύτερο μέρος της ζωής μου ήμουν η κόρη-ρεξέρβα, αυτή που θα έμενε στο πλευρό του πατέρα της και θα δούλευε στα παρασκήνια, ενώ η Κάλι θα έπαιρνε θέση στο κέντρο της σκηνης. Και μετά, απρόσμενα, δύο χρόνια πριν βρέθηκα στο επίκεντρο. Πέρασα όλη τη ζωή μου για να γίνω το κορίτσι που οι άλλοι χρειάζονταν να είμαι και απώθησα κάθε αταίριαστο κομμάτι τόσο βαθιά μέσα μου, που δε νομίζω ότι μπορώ να τα βρω πια. Είναι άλλη μια παραβίαση το να πρέπει να ψάξω βαθιά μέσα μου και να προσφέρω τον εαυτό μου σε αυτό τον ξένο.

Υποχρεώνω τα δάχτυλά μου να σταματήσουν να ζαλίζουν την κλωστή του μαξιλαριού. «Εμ... Δεν ξέρω». Παίρνω βαθιά ανάσα. «Μου αρέσουν οι φράουλες. Εύχομαι να ήμουν λίγα εκατοστά κοντύτερη. Φοβάμαι τα φίδια. Μου αρέσει να διαβάζω. Η μητέρα μου πέθανε όταν ήμουν μωρό». Λέω τις λέξεις γρήγορα, λες και η απόλυτη ταχύτητα με την οποία τις πετάω θα τις καταστήσει λιγότερο προσωπικές, παρόλο που δεν πρόκειται για μύχια, σκοτεινά μυστικά. Αναρωτιέμαι αν ξέρει τι έκανε ο πατέρας του στην οικογένειά μου. Πώς πήρε μακριά τη μητέρα μου –έβαλε να τη σκοτώσουν– για να μας υπενθυμίσει ποιος βρίσκεται στην εξουσία. Και μόνο στη σκέψη, τα μάγουλά μου πυρώνουν, η καρδιά μου σφυροκοπά κάτω από τα πλευρά μου. Θα έπρεπε να σταματήσω, αλλά αντίθετα τον κοιτάζω με σταθερό βλέμμα. «Δε μου αρέσουν τα πράγματα που κάνει ο πατέρας σου». Η Κάλι μπορεί να είναι η πιο άγρια, αλλά υπάρχει μια απερισκεψία σ' εμένα που δε γνωρίζει φραγμούς. «Είναι αυτό που ήθελες να μάθεις;»

Η έκφραση στο πρόσωπο του Μπίσοπ δεν αλλάζει και τα μάτια του μένουν ακίνητα και ήρεμα. «Είναι μια αρχή», σχολιάζει τελικά.

Ξέρω ότι περιμένει να του κάνω κι εγώ ερωτήσεις, να εκφράσω περιέργεια για εκείνον και τη ζωή του. Αλλά δε με ενδιαφέρει. Γνωρίζω ήδη για εκείνον ό,τι έχει αξία να ξέρω. Ξέρω ποιος είναι ο πατέρας του και τι υποστηρίζει η οικογένειά του. Οτιδήποτε άλλο δεν έχει σημασία για μένα. Αλλά μπορώ να ακούσω τη φωνή του πατέρα μου στο κεφάλι μου: *Το πρώτο βήμα είναι να κερδίσεις την εμπιστοσύνη του. Μίλα του, κάνε τον να σου ανοιχτεί.*

«Κι εσύ;» ρωτώ προσπαθώντας να ακουστώ σαν να ενδιαφέρομαι. «Είναι η σειρά σου τώρα».

«Εντάξει», απαντά. «Μου αρέσουν τα φιστίκια. Εύχομαι να είχα το λακκάκι του πατέρα μου». Τα μάτια του λάμπουν και ξέρω ότι με πειράζει. Δεν είμαι σίγουρη αν πρέπει να ενοχληθώ ή να ανακουφιστώ. «Φοβάμαι τους κλειστούς χώρους», συνεχίζει. «Μου αρέσει να είμαι έξω. Η μητέρα μου με τρελαίνει». Σταματά και με κοιτάζει κατάματα. «Μου αρέσει ο τρόπος που τα μάτια σου λάμπουν όταν είσαι θυμωμένη. Είναι αυτό που ήθελες να μάθεις;»

Κάτι φτερουγίζει στο στήθος μου. «Είναι μια αρχή», λέω.

ΓΙΑ ΠΟΙΟΝ ΛΟΓΟ ΘΑ ΣΚΟΤΩΝΕΣ;

Ύστερα από έναν βίαιο πυρηνικό πόλεμο, στις ΗΠΑ έχουν απομείνει κάποιοι επιζήσαντες και μεταξύ αυτών η οικογένεια Λάτιμερ έχει επικρατήσει της οικογένειας Γουέσφολ ως κυρίαρχη. Πενήντα χρόνια αργότερα, η ειρήνη διατηρείται με τους γάμους των κοριτσιών της χαμένης οικογένειας με τους γιους της νικήτριας.

Φέτος είναι η σειρά μου να παντρευτώ.

Με λένε Άιβι Γουέσφολ και η αποστολή μου είναι απλή: να σκοτώσω τον γιο του προέδρου και μελλοντικό σύζυγό μου και να ανακτήσει και πάλι η οικογένειά μου την εξουσία.

Όμως ο Μπίσοπ Λάτιμερ είτε είναι ένας πολύ ταλαντούχος ηθοποιός είτε απέχει μακράν από το σκληρό και άκαρδο αγόρι για το οποίο με είχαν προειδοποιήσει οι δικοί μου. Μπορεί να είναι και ο μοναδικός άνθρωπος στον κόσμο που με καταλαβαίνει. Όμως δεν υπάρχει τρόπος να ξεφύγω από τη μοίρα μου. Είμαι η μόνη που μπορεί να φανεί αντάξια της κληρονομιάς των Γουέσφολ.

Ο Μπίσοπ *πρέπει* να πεθάνει. Και εγώ είμαι αυτή που *πρέπει* να τον σκοτώσει...

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ.ΣΗΣ.: 16024